

Молодіжний Вісник

ГРОМАДСЬКА ГАЗЕТА №67 (92) ВЕРЕСЕНЬ 2015 РОКУ
ДЕРЖАВНОГО ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНОГО
НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ
"ВІННИЦЬКЕ МІЖРЕГІОНАЛЬНЕ ВИЩЕ ПРОФЕСІЙНЕ УЧИЛИЩЕ"
<http://vmvpu.vn.ua> <https://instagram/vmvpu>

ВІВАТ, ПЕРШОКУРСНИКУ!

Осінь - це початок... Початок новим планам, новим зустрічам, новим знанням. Храми науки гостинно відчинили свої двері. І ось уже зовсім незабаром заступає по дошці крейда, квалібро розтікатимуться по зошитах конспекти, коридори наповняться дзвінкою різноголосицею. Розпочнеться новий навчальний рік. Попереду - тільки найцікавіше і захоплююче.

Перше вересня - особливе свято, близьке кожному. Із цього дня у кожного з нас починалася або починається хоч важка, але дуже захоплююча дорога. Яких би висот не досягала людина, шлях до них починається

1 вересня. Для студентів, перший день вересня - початок самовизначення, реалізації планів, втілення найсмільвіших ідей. Цей знаменний день дарує нові зустрічі старим друзям, відкриває нові шляхи і народжує нові мрії та нові сподівання.

Вересневий дзвоник однаково хвилює всі покоління. Одним він дарує зустріч з рідним навчальним закладом, іншим - спогади про минуле. Але всі ми разом заново усвідомлюємо необхідність вчитися.

У цей святковий день, за традицією, Державний професійно-технічний навчальний заклад «Вінницьке міжрегіональне вище

професійне училище» радо вітає своїх першокурсників. У 2015-2016 навчальному році училищна родина поповнилась 414 учнями, сповненими сил і енергії оволодівати знаннями і здобувати нові професії.

Першим із привітальним словом до присутніх звернувся директор Вінницького міжрегіонального вищого професійного училища Дмитрик Олександр Дмитрович:

- Дорогі першокурсники! Ви починаєте новий етап свого життя. Навчання в Державному професійно-технічному навчальному закладі «Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище» покладає одночасно на вас і велику відповідальність, а в нас вселяє оптимізм і впевненість у тому, що ви наполегливо будете оволодівати знаннями, утверджувати високу духовність, шанувати і помножувати традиції та досвід, що їх формували не одне покоління учнів і педагогів нашого навчального закладу.

Навчальним закладом за 70 років пройдено складний, але плідний шлях у своєму розвитку й удосконаленні. І на цьому шляху училище не зрадило своєму високому призначенню - забезпеченню ринку праці кваліфікованими конкурентоспроможними працівниками. Десятки тисяч учнів здобули якісну професійну підготовку, плідно й творчо працюють у різних галузях народного господарства.

(Закінчення на стор.7)

Щиро і сердечно вітаю всіх із Днем профтехосвіти!

Шановні працівники профтехосвіти. Ви люди особливого гатунку, які свої сили, знання і досвід віддаєте вихованню в молодій людині потреби до пізнання світу, самовдосконалення та самореалізації, готовності до праці на благо рідної України. Нехай Ваша щоденна самовіддана праця примножить добро у світі, буде легкою і радісною від щедрої любові до вихованців та колег, повнись світлою вірою у свої сили, знання і високе призначення.

Бажаю всім відчуття повноти і неповторності життя, здоров'я, невичерпних творчих сил, натхнення, щастя і довгої людської пам'яті.

Хай завжди щедрою на сходи буде освітянська нива, а в усіх Ваших починаннях будуть супутниками успіх та удача!

З повагою, директор ДПТНЗ «ВМВПУ» О.Д. Дмитрик

Професійно-технічній освіті - 75 років

Ювілей завжди спонукає до осмислення пройдених шляхів, до роздумів про минуле, сьогодення і майбутнє. Ювілей професійно-технічної освіти, яка пройшла відповідний історичний шлях розвитку і становлення, привертає велику увагу. У 2015 році виповнюється 75 років із дня створення системи професійно-технічної освіти України.

Історичні дослідження довели, що підвалини професійної освіти як організованої системи підготовки кваліфікованих спеціалістів було закладено ще в часи Київської Русі, коли Ярославом Мудрим була заснована школа перекладачів і переписувачів.

Уже не один десяток років професійно-технічна освіта є однією з важливих складових освітньої системи.

Слід відмітити, що у повоєнні роки відбулося відновлення і вдосконалення мережі навчальних закладів: були створені школи робітничої молоді, а згодом - школи сільської молоді. Технічний рівень виробництва висував високі вимоги для підготовки кадрів працівників для всіх галузей народного господарства. Указом

Президії була створена державна система трудових резервів.

24 грудня 1958 р. усі навчальні заклади трудових резервів реорганізувалися у професійно-технічні училища. У 1969 р. почалося поступове перетворення існуючих ПТУ у Середні професійно-технічні училища. У 1985 р. нараховувалося 1196 ПТНЗ. У 1991 р. в Україні налічувалося 1278 ПТНЗ.

Із проголошенням Незалежності України, системі професійно-технічної освіти довелося адаптуватися до законів ринкової економіки.

У 1998 р. прийнято перший в історії України Закон «Про професійно-технічну освіту».

Були створені професійно-технічні навчальні заклади нового типу, курси для перепідготовки незайнятого населення, з'явилися Вищі професійні училища, Центри професійно-технічної освіти, професійні ліцеї.

Варто звернути увагу, що професійно-технічна освіта Вінниччини зазнала значних змін у 1975-1990 роках.

(Закінчення на стор.7)

Єдина Країна

Єдина Страна

Читайте у номері:

Виступ директора ДПТНЗ «ВМВПУ» на серпневій конференції в училищі - С. 2

Україні - 24 - С.4-5

День знань С. 6

Українець - це на все життя!

Ми Українці - НАРОД - С. 10

Щоденник - сповідь - С.11

Випробування на професійну придатність - С.13

Ми - за рух! Ми - життя! С.14

ВИСТУП ДИРЕКТОРА ДПТНЗ «ВМВПУ» НА СЕРПНЕВІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ В УЧИЛИЦІ

У новий навчальний рік з оновленим змістом навчально-виховного процесу.

Нещодавно ми святкували випуск 2014-2015 н.р., звітували про зроблене, підводили підсумки. Уважаю, що колектив працював потужно, ефективно і має реальні позитивні результати.

Навчальний заклад у цьому році закінчили 446 учнів, 31 з них отримали дипломи з відзнакою: 1 золота медаль та 2 срібні. Для цього була проведена велика робота на протязі усього навчального року. Не обійшлося без проблем, адже на підготовку кожного учня задіяний великий ресурс людських зусиль та матеріальних витрат. Вартість підготовки одного учня за рік складає приблизно 15 тис. 500 грн.

У нас 7 учнів не пройшли ДКА своєчасно: гр. №41 – 1 учень, гр. №45 – 3 учні, гр. №25 – 2 учні, гр. №9 – 1 учень.

І до сьогоднішнього дня питання не вирішене в гр. №9 – 1 учень, в групі №25 – 1 учень.

У минулому навчальному році на 30% збільшилась втрата контингенту в порівнянні з попереднім. Це стало можливим в результаті непослідовної, непродуманої, несвоечасної роботи з учнями та їх батьками, керівництвом навчальних груп.

Незважаючи на зменшення контингенту навчального закладу значно виросла кількість пропусків занять учнями. Як правило, це слабкий індивідуальний підхід до учнів, не бажання вникати в їхні проблеми керівників груп.

Хід вступної компанії показав ряд недопрацьованих в організації профорієнтаційної роботи.

1. Не в повній мірі охоплено навчальні заклади, особливо в м. Вінниця.

2. Недобросовісність педагогічних працівників закріплених за навчальними закладами.

3. Не розкритість професій, особливо нових.

4. Слабка популяризація навчального закладу та професій.

5. Недостатній діапазон роботи агітаційної бригади.

І зовсім не зрозуміло, чому не займаються профорієнтаційною роботою майстри та кл. керівники серед своїх учнів.

Одним із основних критеріїв діяльності навчального закладу є план виробничої діяльності. Незважаючи на важкий період в економіці та хаос у процесах, які нас оточують, більшість навчальних груп з цим завданням справляються.

Важливо, що при усіх теперішніх негативах є ще резерв для позитивного вирішення даного питання. Це чіткий аналіз пропозицій та попиту на ринку послуг, залучення учнівського самоврядування, створення ініціативних груп та виробничих бригад.

Важливою складовою діяльності навчального закладу є курсова підготовка. Кількість слухачів від ЦЗ зменшилася в порівнянні з попереднім навчальним роком на 53 людини, а слухачів індивідуальної курсової підготовки збільшилося на 4 людини. Важливим залишається співпраця із ЗОШ №6 та 30, організацією «Еверест». Це дає можливість, накопичений ресурс, задіювати на розвиток навчального закладу та підвищення заробітної плати працівникам.

Поле діяльності в цьому напрямку ще не вичерпане. Необхідно:

1. Кожному педпрацівнику перейнятися даною проблемою.

2. Розширити інформаційну компанію щодо надання освітніх послуг.

3. Підготувати достатню кількість рекламного матеріалу щодо можливостей навчального закладу.

4. Надіслати в навчальні заклади, установи та організації, пропозиції з питань надання освітніх послуг.

Щодо кадрового забезпечення зазначу, що якісний склад педагогічних працівників відповідає ліцензійним вимогам і є одним із найпотужніших серед ПТНЗ області. Я за те, щоб кожний педагогічний працівник працював системно на протязі усього міжтестастійного періоду, займався самоосвітою, не був байдужим до проблем навчального закладу та учнів.

Молодь, яка навчається сьогодні, потребує особливої уваги, професіоналізму педагогів, недопрацювання на уроках теоретичного чи виробничого навчання ними не сприймається. Безпринципність та необов'язковість породжує негативне ставлення учнів до усього того, що їм нав'язується. Тоді в учнів проявляється антагонізм, несприйняття та непокоря, а майстри в/н чи викладачі розводять руками, списуючи свій непрофесійний підхід на важких, неслухняних, байдужих учнів. Як наслідок – пропуски, небажання навчатись, втрата контингенту.

Тому ще раз закликаю до постійного вдосконалення педагогічної майстерності, більш рішуче підвищувати свою кваліфікацію, проявляючи власну ініціативу. Дуже прикро констатувати факт, що значний відсоток майстрів та викладачів не провели відкриті уроки. Рейтинг діяльності педагогічних працівників дуже багато про що говорить, я б радив періодично з ним ознайомлюватися та аналізувати своє місце. Дуже хочеться, щоб атестація працівників проходила без ускладнень та зайвих неприємних запитань до того, хто атестується.

Ще раз підкреслюю, що учні сьогодні мають усе, щоб навчатись, а педагогічні працівники давати якісну освіту. І одні і другі не мають іншого вибору.

Якщо говорити про виховну роботу, то це не є якийсь відокремлений момент від нашого повсякденного життя. Молоді люди повинні мінятися на краще від усього побаченого, почутого, від спілкування з працівниками на уроці чи занятті, перебуваючи в гуртожитку і їдальні, приймаючи участь у всіх заходах загальноучилищного чи індивідуального характеру.

У цілому колектив старається реалізувати поставлені завдання в цьому напрямку. Разом з тим, кількість пропущених занять учнями без поважних причин, кількість правопорушень зафіксованих правоохоронними органами, порушень у навчальному закладі, зокрема в гуртожитку, дають підстави вважати, що не все у нас гаразд.

1. Плануюча документація, не продумується, носить поверхневий характер, а в деякого взагалі відсутні деякі напрямки.

2. Слабка виконавська дисципліна.

3. Незнання елементарних основ психології.

4. Невміння виділити головне в повсякденній своїй діяльності.

5. Орієнтир на особистість не завжди є

домінуючим.

6. Не в повній мірі враховується важливість індивідуального підходу до основ виховання та навчання.

7. Більш найпотужніша реалізація свого призначення психологічною службою навчального закладу.

Дуже багато сподівань у наш час покладається на відділ інформаційного забезпечення. У цьому ми переконалися при оформленні випускних документів, забезпечення і навчального процесу, підтримки інформаційної техніки у справному стані. Хотілося б, щоб уся інформація, яка туди надходить, оперативно розроблялась, мала достовірні дані.

Центр інформаційного забезпечення повинен стати центром наукової думки, потужним осередком творчої роботи.

Непоганих результатів у минулому навчальному році досягли в спорті. Загальнокомандне 1 місце команди дівчат та 6 місце юнаків в обласній спартакіаді серед ПТНЗ є тому підтвердженням. Нам не тільки потрібні гучні перемоги, а потрібна система із залученням великої кількості учнів, спортивна робота і результат цієї роботи залежить від усіх педагогічних працівників. Училищні заходи та спортивні секції повинні охоплювати максимальну кількість учнів. Ритмічність роботи навчального закладу залежить від злагодженості та надійності роботи усіх служб і в першу чергу це стосується господарської служби. В основному, служба вирішує поставлені завдання, але разом з тим багато бажано висловити побажань для покращення її роботи.

1. Покращити виконавську та технологічну дисципліну серед працівників.

2. Оперативно виконувати поставлені завдання.

3. Підвищити відповідальність за збереження матеріальних цінностей.

4. Налагодити тісні зв'язки з іншими службами з метою досягнення позитивних результатів.

Харчування учнів завжди буде залишатись одним із важливих факторів, які впливають на діяльність навчального закладу, але коштів, які виділяються державою, недостатньо. Враховуючи зміни, у зв'язку з фінансуванням через обласний бюджет, збільшились і видатки на харчування. Зрозуміло, що адміністрація буде робити усе, щоб учні мали змогу харчуватись якісно. Я прошу керівництво груп приділяти даному питанню належну увагу: чи учень харчується в їдальні, гуртожитку чи в буфеті.

Нормативною базою передбачений внутрішньоучилищний контроль. Адміністрація згідно вимог цих документів зобов'язана тримати в полі зору усі процеси, які відбуваються у навчальному закладі. Я хотів, щоб це сприймалося працівниками із розумінням. Той хто працює, тому немає чого боятися. Але якщо в процесі виникають питання до окремих працівників, адміністрація старається різними засобами вплинути на ситуацію, з метою недопущення подібного. Добре тоді, коли є розуміння, недоліки виправляються та не повторюються. Є інша ситуація, коли неодноразові звернення, нагадування, вимоги залишаються поза увагою працівників. Тоді адміністрація змушена реагувати через дисциплінарний вплив. Три працівники на протязі навчального року отримали догани і я, вважаю, заслужено.

ПРОФСПІЛКИ

Упродовж навчального року спільно з адміністрацією вирішувалися наступні питання: про преміювання працівників, про надання одноразової грошової винагороди за сумлінну працю, погоджувався розклад уроків, графік відпусток, вирішення питань щодо охорони праці, надавалася матеріальна допомога членам профспілкової організації.

Розроблялися та впроваджувалися в дію заходи щодо поліпшення безпечних та здорових умов праці. Організовувалися благодійні акції та ярмарки на підтримку малозабезпечених учнів.

Надання матеріальної допомоги та преміювання ювелерів за 2014-2015 н.р. працівників навчального складає: 15600 грн, членам учнівської профспілки: 11650 грн.; на розвиток матеріально-технічної бази: 6300 грн.

Завдання на 2015-2016 навчальний рік:

1. Продовжувати роботу над якісними змінами у психологічному та професійному переорієнтуванні в організації навчально-виховного процесу.

2. Удосконалити матеріально-технічну базу:

- закупити 12 робочих місць для вивчення інформаційних технологій;

- облаштувати інтер'єр кімнат для психологічної служби;

- продовжити роботу над переобладнанням майстерень;

- закупити шкільні меблі для двох кабінетів;

- продовжити роботу по заміні вікон;

- продовжити роботу щодо реконструкції гуртожитку;

- відремонтувати (410) теоретичний кабінет;

- переобладнати інтер'єр першого поверху;

- придбати меблі в їдальню;

- облаштувати кімнату з охорони праці.

3. Удосконалити та розширити систему курсової підготовки.

4. Продовжити пошук та збільшити кількість потенційних роботодавців.

5. Удосконалити шляхи міжнародної співпраці.

6. Організувати роботу навчального закладу у відповідності до змін у законодавстві.

7. Організація профільного навчання учнів шкіл міст.

8. Створити консультативну раду за участі роботодавців з питань працевлаштування.

Завтра після урочистої лінійки підемо на перший урок, який буде проведений під єдиною тематикою національно-патріотичного виховання, яка постійно в подальшій праці повинна залишатися основою, на якій базується уся наша праця, задля наближення перемоги в неоголошеній війні та досягнення позитивних змін у нашій державі.

Шановні колеги! На закінчення хочу висловити тверду впевненість у тому, що здоровий мікроклімат у колективі, його потужний розумовий, творчий потенціал, почуття відповідальності за долю нашого навчального закладу забезпечить цілеспрямовану його роботу з виконання покладених на нас завдань.

Бажаю успіхів, здоров'я та миру.

**Директор ДПТНЗ «ВМВПУ»
Дмитрик О.Д.**

Історія ДПТНЗ «ВМВПУ» пам'ятаємо минуле

У кожного навчального закладу, як і в людини, є рік і місце народження. Але вік навчальних закладів не можна порівнювати з віком людського життя, хоча нерідко ми схильні до цього.

Історія Вінницького міжрегіонального вищого професійного училища складає 70 років. За свою 70-річну діяльність училище пройшло нелегкий шлях від Ремісничого училища до Міжрегіонального вищого професійного навчального закладу. В училищі за ці десятиліття було підготовлено чимало молодих кваліфікованих робітників, які сьогодні працюють у різних кутках України та за її межами, примножуючи славу навчального закладу.

Вихованці училища не лише навчалися в училищі професійної майстерності, але й пізнавали головну науку – науку життя, вчилися спілкуватися і співчувати, аналізувати свої вчинки, знаходили в училищі щирі любов і повагу та соціальний захист від життєвих негараздів.

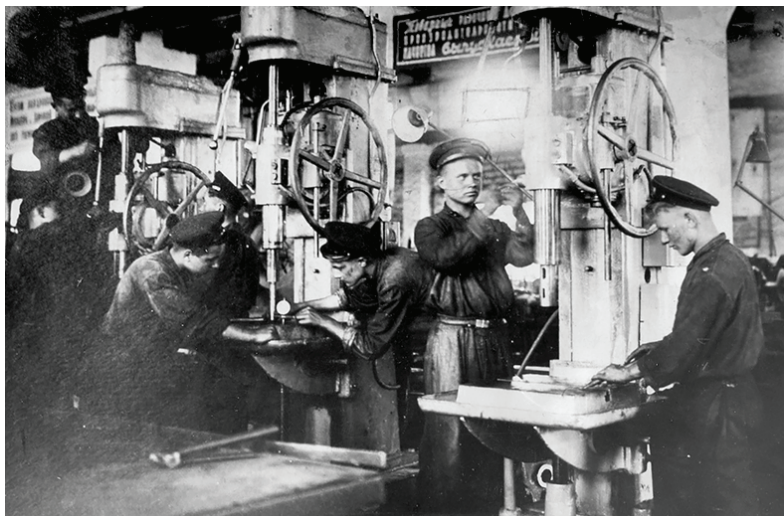
Скільки поколінь у його стінах зміцніло, сформувалося, здобуло професію і своєю працею самостверджується у суспільстві і зміцнюють свою державу. Отримавши знання і професію, кожен учень залишив тут частинку своєї душі, своєї енергії.

Рік народження Державного професійно-технічного навчального закладу «Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище» — вересень 1944 року, коли на базі Вінницького мотороремонтного заводу було створене ремісниче училище №3. Підготовка учнів здійснювалася 2 роки за професіями «Токар-універсал», «Формовник-ливарник» та «Слюсар».

Створення такого навчального закладу було зумовлене формуванням у повоєнний період легкої та важкої промисловості, для розвитку яких були потрібні кваліфіковані кадри. На посаду директора було призначено Горлачова М.М., на плечі якого лягли проблеми і завдання розбудови училища.

Налагодити навчально-виховний процес у ті роки було досить складно, адже училище не

мало єдиного приміщення. Тому для прискорення підготовки робітничих кадрів виробниче на-

вчання було організоване у цехах заводу, а теоретичні заняття проводилися в одноповерховому будинку барачного типу, у якому було обладнано три класи.

Перший післявоєнний випуск робітників-металообробки відбувся вже в 1946 році. Молоді хлопці-випускники поповнили ряди робітничих кадрів для післявоєнної відбудови країни.

З кожним роком тривала робота по підготовці навчального корпусу та гуртожитку училища, матеріальної бази, підбиралися педагогічні кадри, а також проводився набір учнів.

У 1954 році училище металістів було реорганізовано в ремісниче училище №1, колишній гуртожиток було переобладнано і відремонтовано для навчальних класів, а колишні класи були перетворені в навчальні майстерні. Учні безкоштовно забезпечувалися гуртожитком, харчуванням, одягом. Ремісниче училище випускало тоді по сто спеціалістів щорічно.

Із 1958 року училище почало готувати кваліфікованих робітників-зв'язківців. Зокрема, в училищі розпочалося навчання за професіями «Майстер-лінійник зв'язку», «Кабельник-спаювальник».

Наприкінці 50-х років училище вже було сформованим навчальним закладом зі своїми правилами і традиціями.

Базовими підприємствами училища та замовниками кадрів були трести «Трансзв'язок» та

«Транссигналбуд» (м. Москва). Підготовка робітничих кадрів здійснювалася для підприємств Міністерства транспортного будівництва СРСР. Щорічно училище готувало 250 кваліфікованих робітників, які направлялися працювати на підприємства по всій території СРСР.

Із року в рік збільшувався контингент учнів училища. За роки своєї діяльності училище змінило кілька назв, пережило важкі часи застою та занепаду, але ніколи не змінювало свого призначення – готувати висококваліфікованих робітників за потрібними для держави професіями.

навчальним закладом здійснював Андреев Б.П.

Це були роки плідної творчої праці, докорінної перебудови всього навчально-виховного процесу у відповідності до зростаючих вимог суспільства.

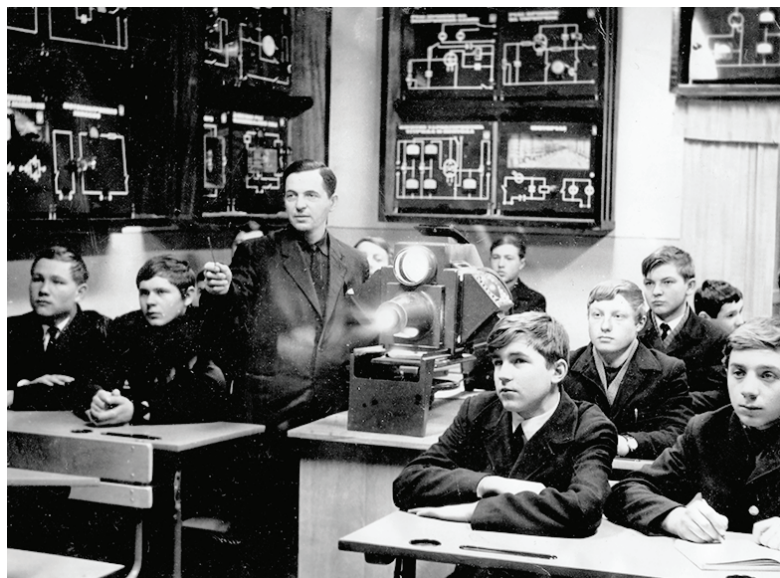
На замовлення базового підприємства «Трансигналбуд» навчальний заклад додатково готує фахівців із професій «Кіномеханік», «Кабельник-спаювальник», «Монтажник телефонного обладнання», «Електромонтер повітряних ліній зв'язку».

Сходінками зростання для нашого училища стали 1970-1972 роки. Саме в той час було споруджено новий 4-поверховий будинок училища по вулиці Червоноармійській 5, введено в дію навчальні майстерні, актову та спортивну зали. У процесі будівництва була задіяна наявна на той час техніка училища, весь викладацький склад, майстри виробничого навчання та учні.

1 вересня 1973 року навчання розпочалося у новому навчальному корпусі, була запроваджена кабінетна система навчання, а при Вінницькому радіоламповому заводі було створено навчальну філію училища, де 120 учнів здобували професію «Монтажник-вакуумник».

У 1973 році Вінницьке міське профтехучилище зв'язку №4

Так, у 1963 році, у зв'язку з введенням у дію Вінницького

радіолампового заводу, училище почало підготовку кваліфікованих робітників із професії «Монтажник-вакуумник». Навчання в училищі проводилося за денною та вечірньою формами навчання.

За рахунок базового підприємства, в 1963 році були побудовані навчальні майстерні, клуб і спортивний зал. На різних етапах становлення училища його очолювали директори: Горлачов М.М., Тітов П.Г., Баренберг Д.С., Прудніков Ф.Ф., Антімонов Г.Ф., Андреев Б.П., Ковальський А.Т., Лозінський Е.Й., під керівництвом яких навчальний заклад ставав сучаснішим і перспективнішим.

У 1965 році ремісниче училище зв'язку було реорганізоване в міське профтехучилище №4. З 1967-1975 роки керівництво на-

було реорганізоване в Міське середнє професійно-технічне училище зв'язку №4. Навчаль-

ний заклад надає молоді не тільки професійну, а й повну загальну середню освіту. Крім диплома кваліфікованого робітника його випускники отримували і атестат про здобуття повної загальної середньої освіти, а штат працівників училища поповнюється викладачами загальноосвітніх дисциплін.

Колектив має чим пишатися. Учні училища підтверджують свою високу кваліфікацію на будівництві важливих об'єктів на території СРСР: будівництво та електрифікація Московської, Горьківської, Білоруської залізниць, обладнання повітряних ліній зв'язку Саяно-Шушенської ГЕС, автоблокування станцій на Цілинній залізниці, будівництво Байкало-Амурської магістралі. Історія училища тісно пов'язана з політичними, економічними та соціальними зрушеннями, які докорінно вплинули на становлення та розвиток нашої держави. У 80-х роках освоюються інші профілі, паралельно поглиблюючи і вдосконалюючи навчання.

У 1985 році директором училища призначено Дмитрика Олександра Дмитровича, який пройшов шлях від майстра виробничого навчання до керівника навчального закладу. З його приходом пов'язується успішне втілення найпрогресивніших проектів, передової технології професійно-технічної освіти, оновлюється матеріально-технічна база.

Навчальний заклад оперативно реагував на стрімкі зміни в суспільстві та економіці. Постійний і систематичний пошук нових форм, методів і прийомів роботи дав можливість педагогічному колективу під керівництвом директора Дмитрика О.Д. досягти вагомих позитивних результатів у навчально-виховному процесі. Долаючи труднощі, крок за кроком, училище збільшувало випуск кваліфікованих робітників, удосконалювало їх навчання, вводило нові спеціальності.

(Продовження на стор.4)

(Закінчення. Початок на стор.3)

У 1986 році на прохання базового підприємства Міністерства зв'язку в училищі було відкрито підготовку кваліфікованих робітників за професією – «Телеграфіст».

У 1992 році відбувся перший випуск лицейної групи за професією «Монтажник радіоелектронної апаратури та приладів, регулювальник», розпочато підготовку за новою професією «Кухар. Кондитер».

А 1994 рік дає початок освоєнню інформаційних технологій та розвитку комп'ютерної мережі училища. Введено в експлуатацію 7 комп'ютерних лабораторій. У 1995 році відбувся перший випуск учнів із робітничої професії «Оператор ПЕОМ із супроводженням бухгалтерського обліку», запроваджено підготовку фахівців за напрямом «Оператор ПЕОМ», «Бухгалтер», «Оператор комп'ютерної верстки», «Агент з постачання. Продавець продовольчих товарів», «Контролер-касир. Продавець продовольчих товарів», «Оператор комп'ютерного набору. Контролер-касир». Комп'ютерна мережа училища була модернізована в сучасну структуровану кабельну систему і об'єднала 39 кабінетів.

У 1998 році, враховуючи потреби ринку, наказом Міністерства освіти України училище реорганізовано в Вище професійне училище. Навчальний заклад розпочав ступеневу підготовку фахівців. Саме тоді було створено навчально-тренувальну фірму «Перлина Поділля» за програмою «Трансформ» (проект Німеччина-Україна).

Поступово оновлюється та поповнюється комп'ютерна база училища, організовано центр мережі, створено локальну мережу INTERNET, створено локальну мережу INTRANET, інформаційно-комунікаційні технології ефективно впроваджуються в навчально-виховний процес. У 1999 році розпочав роботу модельний центр інформаційних технологій.

У тому ж році проведено перший набір учнів у групу за професією «Електромеханік з ремонту та обслуговування лічильно-обчислювальних машин», проліцензовано три нових професійні напрями для підготовки молодших спеціалістів.

У 2000 році побачив світ перший номер училищної газети «Молодіжний вісник». Цей часопис став своєрідним засобом обміну думками учнів, викладачів та майстрів з актуальних проблем навчання і виховання та життя молоді.

У 2002 році училище здобуває свою першу бронзову медаль на всеукраїнській виставці «Сучасна

освіта України» у номінації «Інноваційні технології навчання». Протягом багатьох років навчальний заклад є активним учасником, призером міжнародних та всеукраїнських виставок «Сучасна освіта України», «Сучасні заклади освіти», «Інноватика в сучасній освіті». За багаторічну інноваційну педагогічну діяльність по модернізації освіти України училище отримало почесне звання «Лідер сучасної освіти».

У 2003 році училище отримало від Міністерства науки і освіти новий статус – Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище, а це поклато на педагогічний колективний обов'язок працювати більш якісно.

На вимогу часу та потреб ринку праці проведено ліцензування професій: «Оператор комп'ютерної верстки», «Оператор комп'ютерного набору. Оператор комп'ютерної верстки», «Агент з постачання. Продавець продовольчих товарів», «Контролер-касир. Продавець продовольчих товарів», «Оператор комп'ютерного набору. Контролер-касир». Комп'ютерна мережа училища була модернізована в сучасну структуровану кабельну систему і об'єднала 39 кабінетів.

З 2007 року училище розпочало професійну підготовку дітей з вадами слуху в рамках проекту професійної підготовки дітей-інвалідів з обмеженими фізичними можливостями.

За роки свого існування училище пройшло від ремісничого до міжрегіонального вищого професійного, і нині є середовищем для інноваційної творчості, де модернізується зміст і структура навчально-виробничого процесу, де впроваджуються новітні методи, технології та проекти, ліцензуються нові професії.

ДПТНЗ «ВМВПУ» - визнаний лідер сучасної освіти України. Училище входить у 100 кращих професійно-технічних навчальних закладів України, є першим у рейтингу ПТНЗ Вінниччини. Матеріали про навчальний заклад занесено до книг «Флагман освіти України» та до Енциклопедії професійно-технічної освіти України. Це сучасний заклад освіти, який готує кваліфікованих робітників та молодших спеціалістів конкурентоспроможних на сучасному ринку праці.

Бережок С.М., викладач суспільних дисциплін

Саме цій історичній події – Дню незалежності - ми присвячуємо серію статей «Україні – 24!» про подвиги, досягнення, мрії і милі серцю куточки нашої Батьківщини...

Найвищою мрією кожної нації є мрія про власну державу. Бо тільки у власній державі ми можемо зреалізувати свої потреби, отримати добробут. Тільки у своїй державі ми можемо жити заможнo і гідно, можемо бути вільними. Тільки у власній державі ми можемо говорити про те, як буде розвиватися наша національна мова, як буде відтворюватися наша історична пам'ять, тільки в Українській державі буде українська історія, українська традиція, українська мораль. Ось чому ми так багато говоримо про державне, а не яке – небудь відносне свято - це свято для всієї української нації, для кожного громадянина.

24 серпня 1991 р. Верховна Рада України прийняла історичний документ виняткового значення для долі українського народу – «Акт проголошення незалежності України.» У цьому документі говорилося: Виходячи із смертельної небезпеки, яка нависла була над Україною у зв'язку з державним переворотом в СРСР 19 серпня 1991 року, продовжуючи тисячолітню традицію державотворення в Україні, виходячи з права на самовизначення, передбаченого Статутом ООН та іншими міжнародно-правовими документами, здійснюючи Декларацію про державний суверенітет України, Верховна Рада урочисто проголошує незалежність України та створення самостійної української держави - України. Територія України є неподільною і недоторканною. Віднині на території України мають чинність винятково Конституція і закони України. Цей акт набирає чинності з моменту його схвалення». За цей Акт проголосувала абсолютна більшість депутатів Верховної Ради. УРСР перестала існувати. На карті, світу постала нова самостійна держава – Україна, яку потім визнали всі країни світу.

Це свято сповнене духом найкращих українських традицій, які еднають увесь український народ. Ми відчуваємо національну єдність, гордість за свою державу, ми переповнені відчуттям патріотизму і любові до рідної землі, домівки, де народилися, рідного міста, друзів та близьких, отже, усього, що для нас є найдорожчим, а це - і є наша «мала» та «велика» Батьківщини.

Цей день - ще одна нагода для українців забути про політичні сварки, негаразди та труднощі, що спіткають нас на шляху. Ми повинні пишатися досягнення-

ми своєї країни, поважати нашу неповторну культуру, пам'ятати наші багатовікові традиції!

Україну є за що критикувати, є багато того, що потрібно змінювати і покращувати. Та все ж з моменту проголошення незалежності у нашій країні і у нас самих багато чого змінилося на краще.

Переважна більшість покращень пов'язана із тим, що незалежну Україну визнали та почали сприймати як повноцінного гравця світової економіки. Відтак, країна прийняла потік нових товарів та можливостей. Але використовувати їх для власного розвитку ми навчилися цілком самостійно. Навіть якщо наші здобутки не є відверто позитивними, вони роблять нас кращими і сильнішими. Вони роблять націю неповторною.

24 позитивних зміни України:

1. Ми підтвердили власну незалежність.

Українці самі створили свою незалежність. Йдеться не лише про державне свято. Ми навчили світ сприймати себе як окрему самостійну націю, а не як населення, що проживає на території десь недалеко від Москви. Сьогодні вже важко знайти іноземця, який би не знав, що Київ – то столиця України.

2. Ми зрозуміли, що таке патріотизм.

Ми почали усвідомлювати, хто ми, знаємо, чого ми хочемо, розуміємо ціну державності і починаємо вчитися використовувати все це собі на користь.

3. Ми українізуємося.

Наприкінці радянської епохи, в 1980-ті роки, лише у 47% шкіл навчання велося українською мовою, у 2004 році їх стало вже 75%, а у 2013 році – 86%. Говорити українською стало модно. Всього на Землі проживає близько 40 млн осіб, для яких українська є рідною, з них близько 33 мільйонів проживають в Україні. При цьому, за даними компанії Research&Branding Group, кожен другий українець вдома спілкується українською мовою.

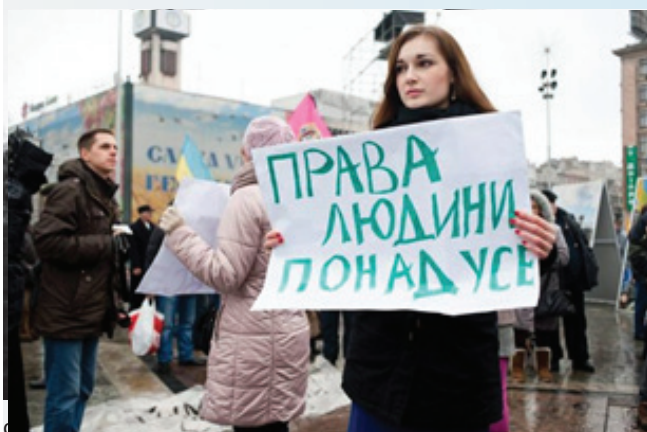
«УКРАЇНІ – 24!»

4. Ми навчилися ламати стереотипи.

За статистикою, співвідношення україномовних та російськомовних громадян до 2014 року лишалося на рівні 50/50. При цьому переважна більшість російськомовних українців – більше 84% — стверджують, що ніколи не стикалися з мовною дискримінацією. За даними Центру Разумкова, абсолютна більшість (86%) російськомовних громадян сприймають Україну як свою Батьківщину, а переважна більшість (72%) — повністю або скоріше є її патріотами. Події останніх двох років показують, що ми сформували парадоксальне явище – російськомовний націоналізм.

5. Ми зрозуміли свої права.

Із моменту проголошення незалежності, Україна ратифікувала всі міжнародні угоди, спрямовані на захист прав людини. У 1999-2005 роках наша країна визнавала-

вільною». У 2006 році організація заявила про присвоєння країні статусу «вільна» за підсумками 2005 року. Однак після обрання Віктора Януковича у звіті 2011 року Freedom House знизив рейтинг України із «вільної» на «частково вільну». Цей статус не змінився досі, втім правозахисники кажуть, що ми, все ж таки, рухаємося у правильному напрямку.

6. Ми не боїмося захищати власні права.

Досвід двох Майданів показує, що українці не бояться влаштовувати акції протесту на захист власних прав та свобод і готові боронити їх навіть ціною власного життя.

7. Ми стали громадянами.

Українці перестали сприймати себе як просто мешканців певного регіону України. За даними Фонду «Демократичні ініціативи» імені Ілька Кучеріва», значно зросла ідентифікація населення з громадянством України. Якщо, наприклад, у 2010 році 51% населення вважали себе в першу чергу громадянами України, натомість 34% позначили себе як жителів міста, села чи регіону, то у грудні 2014 року загальнонаціональна ідентифікація становила 73%, регіональна – 19%. Щоправда, у липні 2015 року ситуація знову дещо змінилася: 66% національної ідентифікації і 27% – регіональної.

8. Ми зрозуміли, що таке героїзм.

Небесна сотня, добровольці, «кіборги», воїни АТО...

9. Ми знаємо, що таке втрата.

Євромайдан, Крим, війна на Донбасі, збитий «Боїнг».

10. Ми оновлюємося.

Соціальні психологи стверджують, що значна частина українців і досі відзначається «совковим мисленням». Але воно вже не домінує. За останні 20 років українці стали

більш вільними і розкутими, значною мірою – за рахунок народжених у незалежній державі. В Україні продовжує формуватися новий психологічний тип. Це нова людина, інтелектуальна, яка відчуває себе особистістю.

11. Ми навчилися вчитися.

У Міносвіти стверджують, що студентство сьогодні формує вищі запити щодо того, якою має бути їхня освіта. При цьому студенти визнають, що існуюча система освіти вже не здатна вдовольнити всі їхні бажання і дедалі активніше вдаються до самостійного навчання та вивчення спеціалізованої літератури. За оцінками ЮНЕСКО Україна входить в 10-ку країн з найвищим рівнем грамотності.

12. Ми навчилися вчитися в інших.

Значно зросла кількість українців, які їдуть на навчання за кордон, а потім повертаються застосовувати здобуті знання вдома. За даними Аналітичного центру CEDOS, у 2013/14 році за кордоном навчалися понад 46 тисяч громадян України. При цьому, кількість студентів, які виїжджають навчатися за кордон з 2009 року, збільшилася на 82%.

13. Ми стали серйознішими.

Власники книжкових мереж стверджують, що українці відклали в сторону фантастику і детективи і звернули увагу на історичні романи, мемуари політиків та підручники з історії України.

14. Ми розвиваємо власну літературу.

Ще наприкінці 2013 року основною проблемою українські видавці називали засилля російських книг.

Зараз же ситуація змінилася. Відвертаючись від Росії, вітчизняні видавництва в очікуванні взаємності першим ділом кидають погляди на Захід. І ми маємо, що їм запропонувати. В Україні за роки незалежності сформувалася ціла генерація талановитих письменників, багато з яких відзначені не тільки національними, а й престижними європейськими нагородами. І зараз, на думку експертів, у зв'язку з тією увагою, яка прикута до країни, для українських авторів відкриється «друге» європейське дихання.

15. Ми стали більше подорожувати.

Із моменту проголошення незалежності, українці поступово звикли проводити відпустку за кордоном. Ми освоїли країни Європи, призвичаїлися до курортів Туреччини, Єгипту та Болгарії, і почали обирати цікаві маршрути, наприклад, до Шрі-Ланки, не дивлячись на їхню вартість. Цього року, попри кризу, бажання побачити світ також не зникло, просто обирати стали більш бюджетні варіанти мандрівок — наприклад Кіпр або Грецію. Дедалі популярнішими стають мандрівки автостопом.

16. Ми відкриваємо для себе власну країну.

Наприкінці 1990-х такого явища, як внутрішній туризм в Україні практично не існувало. Тепер же воно дуже активно розвивається і набирає дедалі більшої популярності. За даними Центру туристичної інформації, цього року українці на 15-20% більше відпочивають всередині країни. Найбільш популярними є курорти Азово-Чорноморського узбережжя, Карпат, Придністров'я та центральної частини України.

17. Ми відкриваємо нашу країну для іноземних туристів.

Безумовно, значний поштовх популяризації туристичної України дало проведення Євро-2012. Бойові дії та нестабільність останнього року, безумовно, вплинули на бажання іноземців відвідати нашу країну, але не відбили його остаточно. За статистикою, у 2000 році Україну відвідало трохи більше 11 млн туристів, у 2012 році цей показник сягнув 20 млн, у 2013 – 24,6 млн, а у 2014 повернулися до 12,7 млн осіб.

18. Ми стали креативнішими.

Україна відійшла від безбарвних традицій радянських часів. Ми розфарбовуємо свій побут усіма можливими за-

собами – починаючи від оформлення кав'ярень та залучення митців до благоустрою міст, закінчуючи організацією арт-фестивалів і майстер класів із оформлення інтер'єрів.

19. Ми розкриваємо свій творчий потенціал.

Поступово зростає кількість мистецьких заходів, які проводяться в Україні. Організатори концертів та різноманітних фестивалів потроху оговтуються від подій останніх двох років і починають відновлювати темпи розвитку власної галузі.

20. Ми навчилися цінувати комфорт.

Після завершення епохи дефіциту, українці почали активно розвивати сферу послуг. Активізація туристичних подорожей цьому значно сприяла. Ми переймаємо традиції європейського сервісу, українські виробники підтягують свою продукцію до європейських стандартів. Ми привчаємо себе до культури споживання і виробляємо власну систему споживчих знань.

За роки незалежності зменшилася кількість українців, які вже не «можуть терпіти таке життя». Якщо наприкінці 90-х років до 60% респондентів під час соціопитувань говорили, що «терпіти вже не можна», то зараз переважна більшість схиляється до думки, що жити важко, але в цілому позитивно оцінюють своє соціальне становище.

21. Ми почали вірити.

Дедалі більше українців ігнорують атеїстичне минуле СРСР. В Україні сьогодні спокійно уживаються представники більше ніж 15 конфесій та позаконфесійні віруючі. Найрозповсюдженішими традиційно лишаються православ'я та католицизм. Українська Православна Церква Московського патріархату нараховує 12 700 громад, Київського Патріархату — 4 900 громад, Українська автокефальна православна церква має 1 200 громад.

Загальна кількість католиків (всіх обрядів) в Україні, за даними Папського Щорічника, становить 4 801 879 чоловік у 4 293 громадах. Крім того, у країні налічується 10 613 протестантських церков.

22. Ми навчилися брати на себе відповідальність.

Головний приклад – волонтерський та добровольчий рухи. При цьому, за даними Фонду «Демократичні ініціативи», у 2015 році лідерами суспільної довіри стали саме волонтери – їм довіряють 67% українців, не довіряють – 23%, баланс довіри-недовіри становить +44%.

23. Ми знаємо ціну слова.

Ера шаленого тиску на ЗМІ завершилася на почат-

ку 2000-х. Її символом став журналіст Георгій Гонгадзе, вбивство якого досі лишається нерозкритим. З того часу показники рівня свободи слова в Україні коливалися. Після «Помаранчевої революції» і до приходу до влади Віктора Януковича свобода ЗМІ вважалася одним із головних здобутків України. Після Євромайдану показники свободи слова, за даними організації «Репортери без кордонів», повільно, але впевнено зростають.

24. Ми розвиваємо ІТ-технології.

Парадоксальним чином, здолавши один із найнижчих показників комп'ютеризації країни у Європі на початку 1990-х, українці перетворилися на розробників найкращого програмного забезпечення у світі. Експерти ринку кажуть, що такий успіх українських програмістів пояснюється просто – вони отримують високоякісну освіту, що перетворює їх на спеціалістів широкого профілю, які можуть все. За офіційною версією, Україна може стати новим потужним центром ІТ-послуг у Європі, і вже найближчим часом мати річний обіг в цій галузі більше 10-15 млрд доларів.

Піщик О.В., викладач суспільних дисциплін

ДЕНЬ ЗНАНЬ

Урочисту лінійку, присвячену Дню знань, в числі шанованих гостей відвідав директор «ФОП Музіванов» Геннадій Музіванов, прийшов на зустріч з першокласниками зі смачним печивом, яке випікає його фабрика.

Після урочистої лінійки для гостей була організована екскурсія, щоб ознайомитися з матеріально-технічною базою. Гості подякували за цікаву, змістову екскурсію. Під час екскурсії вони ділилися враженнями, обговорювали проблеми освіти, співпраці, виховання тощо.

Розмову з директором «ФОП Музіванов» Геннадієм записали постійні наші дописувачі.

Сьогодні з великим задоволенням, від щирого серця хочу привітати учнів, педагогічних працівників, батьків.

Вітаю Вас зі святом — Днем знань!

Саме з нього розпочинається навчальний рік, а він завжди означає відкриття нової, освяченої й часто нелегкої дороги до знань і нових звершень. Особливим і, безперечно, визначальним у житті він стане для першокласників, які ступлять на незвіданий шлях професійних знань. Не менш важливим він буде й для учнів випускних курсів, котрим безпосередньо доведеться розпочинати професійну стежу.

Співпраця навчального закладу і роботодавців – це перспективний шлях розв'язання багатьох проблем, що виникають у процесі підготовки та подальшого працевлаштування молодих робітників. У наш важкий, напружений з економічної та політичної точки зору час, нові робочі місця – фундамент розвитку економіки країни. Щоб підготувати конкурентоспроможного на ринку праці фахівця, потрібні нова техніка, сучасне обладнання, матеріали, технології та облаштовані робочі місця.

Підготувати учнів на досить високому рівні неможливо без соціального партнерства з підприємствами-роботодавцями,

адже саме вони забезпечують учнів робочими місцями під час проходження виробничої практики і сприяють їх працевлаштуванню після закінчення навчання.

Моя співпраця з навчальним закладом триває уже більше десяти років. Я щорічно надаю допомогу у зміцненні матеріальної бази, у влаштуванні учнів на оплачувану практику багато учнів було працевлаштовано. Ваші випускники мають змогу отримати гарний досвід роботи та практичні навички, працюючи на робочих місцях. На нашому підприємстві є робота для всіх: кондитери, бухгалтери, менеджери, водії, електрики, оператори і багато інших. Так на сьогоднішній день десятеро випускників 2015 року працевлаштовані на моєму підприємстві.

Часто ми запрошуємо до себе на підприємство учнів для проходження практики, після чого багато хто вирішує залишитись у нас на постійну роботу. Звичайно, не всі затримуються та й не всі ми пропонуємо працювати у нас, адже саме ті учні можуть самореалізуватись, які хочуть досягти чогось, вміло використовують знання на практиці, відповідально ставляться до виконання поставлених завдань та у будь-якій ситуації залишаються, насамперед, людьми.

Біла Л.О., Гавриш Н.Л.

Окремо хотів би відзначити трудову дисципліну, якої дотримуються усі наші працівники. А фундаментом цього виступає ваше перебування в училищі, де значна увага приділяється формуванню моральних ідеалів та еталонів поведінки.

Сьогодні гостро постає проблема працевлаштування випускників навчальних закладів різних рівнів акредитації. Щодня ми чуємо про можливі шляхи розв'язання даної проблеми і часто звинувачуємо у всьому уряд і владу, які не спроможні забезпечувати робочими місцями сотні випускників. Та часто ми забуваємо про саме відношення випускників до тих «гарячих» вакансій на ринку праці, які нам пропонує держава сьогодні.

Роботи сьогодні є дуже багато. Мало хто прикладає максимум зусиль, аби знайти себе у цьому житті. Мало намалювати картину, її потрібно ще продати. А чи кожен випускник має вийти на ринок і знайти свого покупця?

Отже, не зупиняйтесь на досягнуто-

му, ставте перед собою мету і впевнено крокуйте до неї. І хоча цей шлях буде тернистим, не бійтесь цих перешкод, адже як стверджував Ніцше: «Все, що нас не вбиває – робить нас сильнішими!»

Найщиріші слова подяки педагогам, які щедро діляться своїми знаннями, плечують справжніх патріотів нашої держави. Адже саме вони сприяють формуванню юних особистостей, від яких залежить наше майбутнє, розвиток нашого регіону й української держави загалом.

Щиро вітаю всіх із Днем знань, справжнім всенародним святом мудрості, добра і людяності.

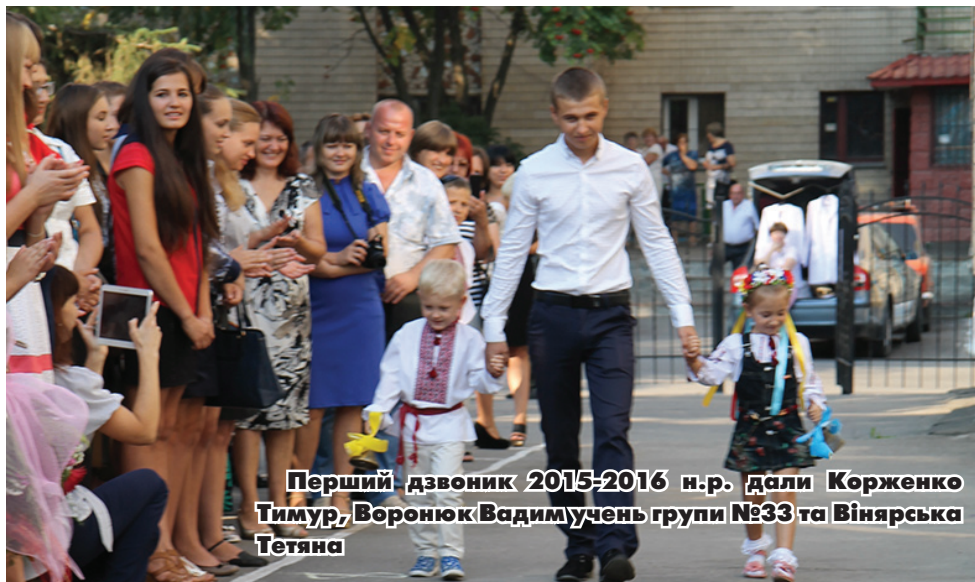
Нехай цей навчальний рік відкриє перед вами нові горизонти пізнання себе і світу, педагогічний колектив надихне успіхами вихованців, а батьків — гордістю за своїх дітей.

З початком нового навчального року!

Музіванов Г.Ю., підприємець

З прапором України і училища кращі учні училища: Есебуа Руслан, Дяченко Назар, Залюбовська Олена та Гордієнко Сніжана

Перший дзвоник 2015-2016 н.р. дали Корженко Тимур, Воронюк (Вадим) учень групи №33 та Вінярська Тетяна

На фото: зліва на право: заступник директора з НВР М.Тютюнник, директор ФОП «Музіванов» Г.Музіванов, директор ДПТНЗ «ВМВПУ» О.Дмитрик, активники громадської організації «Самопоміч» Т.Камінчук, О.Зерщук

ШЛЯХ У МАЙБУТНЄ

Кожен із нас рано чи пізно ставить собі питання: яке моє місце в цьому житті, у чому призначення, яке покликання і чи правильно я обрав свою життєву стежину? Зазвичай такими думками переймаємося, маючи певний життєвий досвід, досягнувши чогось у житті або, навпаки, шкодуючи про втрачений час, змарновані можливості.

Та коли тобі лише 15, здається весь світ біля твоїх ніг. Юнацький максималізм не визнає зачинених дверей і недосяжних цілей. Проте, щоб через 10 чи 20 років впевнено сказати: «Так, я щаслива й успішна людина!», вже сьогодні запитайте себе: чому хочете навчитися, ким стати, що хочете мати, а головне – як цього досягти і що для цього треба зробити?

Хтось запитає: а кому і навіщо це треба, коли мільйони людей живуть, не задумуючись над цим. Просто навча-

ються, ходять на роботу й по магазинах, харчуються і відпочивають – бо все це необхідні умови існування. Мабуть, такі люди просто звикли плити за течією. Вони смиренно приймають життєві негаразди, мовляв, така доля, а з нею не посперечаєшся. Така само без жалю марнують усі шанси, які вона дарує, виправдовуючись аргументами «зараз не час», або «це не моє».

Якщо хочете, щоб ваше життя і справді було насиченим та цікавим, беріть долю у свої руки, ставте мету і самі створюйте сценарій свого життя. Ціль, немов зірка, вказуватиме вам правильний шлях, аби не заблукати на роздоріжжях. І що більше матимете планів та задумів, то змістовнішим буде життя, то більше приємних спогадів зігриватимуть ваші серця через багато-багато років.

Якими мають бути напрями? Безумовно, слід постійно розвиватися духовно, вдосконалювати набуті знання, бути успішним у кар'єрі, реалізувати свої творчі задуми

та мрії, не забувати дбати про здоров'я та зуміти не лише побудувати сімейне щастя, а примножувати його. Мабуть, це головні аспекти життя, які з них першочергові – вирішувати вам.

Аби ваші мрії здійснилися, а не залишилися недосяжними, психологи радять планувати строки, коли це має відбутися, і кожного дня, крок за кроком, робити щось для їх звершення. Адже змалку знаємо, що успіху можна досягти лише наполегливою працею.

А головне – ніколи не опускайте руки. Навіть якщо здається, що весь світ проти вас. Коли доля робить нам подарунок, вона нерідко загортає його у якісь випробування. І що дорожчий дарунок, то складніші випробування. Навчіться долати їх мужньо, впевнено йдіть до своєї мети. Бо якщо людина йде своєю стежиною, вона відчуває радість від цієї подорожі.

Бондарчук М.В., викладач математики

Закінчення. Початок на стор. 1

Навчальний процес невпинно удосконалюється, модернізується і все більше відповідає вимогам сьогодення.

Маю надію, що ваші здобутки свого часу також поповнять надбання попередніх поколінь випускників, завдяки яким Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище славиться на теренах нашої держави.

Хочеться вірити, що ви обрали професію за покликом серця. Перед вами відкривається чудовий світ знань. Пам'ятайте, що навчання – це велика і повсякденна праця. Починаючи із сьогоднішнього дня, ваше головне завдання – вчитися, насамперед для себе. Важливо не змарнувати ці роки, які пролетять дуже швидко. Студентська юність – це, безумовно, найкраща сторінка нашої

головних завдань у житті кожної людини.

- Займатися тим, що тебе цікавить, приносить радість – одна з найважливіших умов відчуття життєвої повноцінності. Вибір навчального закладу, а згодом професії, значною мірою впливає на все наступне життя молоді людини. Тут не можна покладатися на випадковість, кваліфікації.

Зробити правильний вибір – значить обрати таку професію, яка потрібна суспільству, тобто затребувана на ринку праці. Крім того, вона повинна бути доступною, відповідати природним здібностям, знанням і вмінням. І найголовніше – обрана професія має приносити радість, достаток і задоволення.

Геннадій Юрійович висловив надію, що вибір сьогоднішніх першокурсників ВМВПУ цілком усвідомлений і самостійний, й впевненість у тому, що зі стін навчального закладу вони вийдуть не лише конкурентоспроможними фахівцями, а й успішними людьми, патріотами своєї держави.

Наша країна переживає нелегкі часи. На сході України триває війна, гинуть люди, але ми повинні пам'ятати про історичне минуле і розуміти, що саме у єдності сила народу.

На сьогодні найсильнішою стороною України є патріотизм і національне самоусвідомлення. Україна впевнено може похвалитися своїми Людьми. Людьми з великої літери, Людьми

відважними й сильними. Зі словами вітань до присутніх звернувся випускник нашого училища, учасник антитерористичної операції Пилипенко Вадим Степанович:

- Непомітно промайнуло літо і в наше життя увірвалася осінь, принісши на своїх крилах новий навчальний рік. Як благодатний квітами кінець літа і щедра осінь плодами, так хай багатим на добрі здобутки знань буде ваше навчання в нашому училищі, шановні першокурсники!

Пам'ятайте, що все в житті починається з малого. Усе має свій початок і закінчення. Тільки час не має вороття. Тому втрачений час не можна повернути, не можна наздогнати. Пам'ятайте про це і щодня сумлінно працюйте, учіться, переборюйте труднощі, адже від цього залежить ваше майбутнє.

У цьому вже переконана випускниця нашого навчального закладу, диктор телепресцентру, активна учасниця громадсь-

кого життя училища учениця групи № 48 - Залізняка Анастасія:

го життя, радісна і безтурботна. Але треба пам'ятати, що саме тоді закладається фундамент майбутнього, яке кожному уявляється успішним і плідним. Хочу побажати Вам, шановні першокурсники, більше наполегливості у досягненні мети. Не бійтеся відстоювати свої погляди, утверджувати професійну і громадянську зрілість власними знаннями, справами, вчинками. У праці, дозвіллі, побуті, у кожній хвилині вашого життя будьте людьми великого серця! Будьте повноправними і гідними членами нашої училищної родини! У добру путь!

Щірі слова привітань лунали цього дня на адресу винуватців свята і від почесних гостей. Директор виробничого підприємства, роботодавець Музіванов Геннадій Юрійович зазначив, що проблема вибору професії завжди була актуальною і тим більше, залишається такою в сучасних умовах. Яку професію обрати – одне з

кого життя училища учениця групи № 48 - Залізняка Анастасія:

- Шановні першокурсники! Сьогодні ми з радістю приймаємо вас до нашого великого, веселого, працелюбного та допитливого гурту учнів Вінницького міжрегіонального вищого професійного училища. Опираючись на наш досвід, хочемо дати вам декілька суттєвих порад:

- Завжди з гідністю несіть високе звання учня Вінницького міжрегіонального вищого професійного училища. Будьте цілеспрямованими і вірними обраній професії.

- Любіть і поважайте своїх викладачів і майстрів. Завжди зустрічайте їх з усмішкою.

- Якщо хтось мріє, щоб канікули тривали весь навчальний рік, то хай звикає до думки, що диплом перетвориться для них у рожеву мрію. Адже прогулювати в нас не можна.

- Уроки можете відвідувати або не відвідувати, домашні завдання готувати або не готувати. Але тоді й учнями ви можете бути або не бути.

- Училищне життя – це не завжди свято, але, якщо хмари поганого настрою закривають у вашій душі сонце, то у такі хвилини танцюйте,

співайте, жартуйте разом із нами на заняттях гуртків художньої самодіяльності. Повірте – життя вам одразу здаватиметься набагато кращим.

- І на останок впевнено та терпеливо переходьте з одного курсу на інший до повного закінчення училища. Сьогодні у вашому житті відкривається ще одна чудова сторінка, яка стане для вас першою самостійною сходинкою, відкриє двері до нових, цікавих, потрібних вам знань.

Право надати перший дзвінок 2015-2016 навчального року було надано учню групи № 33 Воронюку Вадиму та нашим майбутнім учням Корженко Тимуру та Вінярській Тетяні.

Отож, шановні першокурсники, наснаги вам, високих злетів, шляхетних поривань і сміливих дерзавь. У добрий час вам розпочати учнівські справи і щасливих моментів у житті якнайбільше!

Ластівка І.В., майстер в/н

Професійно-технічній освіті виповнюється 75 років

Закінчення. Початок на стор. 1

На той час начальником обласного управління професійно-технічної освіти був Топчій Микола Тихонович, а заступником – Куба Микола Миколайович. Це справжні фахівці своєї справи, які сприяли стрімкому розвитку професійно-технічної освіти.

На сучасному етапі розвитку профтехосвіта в нашій державі – це багатопрофільні професійні навчальні заклади, що готують висококваліфікованих робітників з найбільш поширених професій галузі виробництва, торгівлі, громадського харчування. Головне завдання яких – якісна підготовка нового, конкурентоспроможного робітника, здатного застосу-

вати здобуті знання та уміння в умовах ринкової економіки. Саме тому було створено систему багатоступеневої професійно-технічної освіти.

З цією метою деякі ПТУ, з найбільш потужним матеріально-технічним і кадровим потенціалом, перетворено на вищі професійні училища.

У 2003 році нашому навчальному закладу наказом Міністерства освіти і науки України присвоєно статус – Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище.

З року в рік зростає авторитет нашого навчального закладу як флагмана освіти, як одного з лідерів у підготовці робітничих кадрів високої якості

та кваліфікації. Училище – володар багатьох золотих, срібних та бронзових медалей Міжнародних освітянських виставок. Училище неодноразово нагороджувалося почесними дипломами за вагомий внесок у модернізацію навчальної системи освіти та упровадження у навчальний процес інноваційних технологій.

Безсумнівна роль і вагомий внесок у вихованні молодого покоління належить потужному педагогічному колективу, який з 1985 року очолює Дмитрик Олександр Дмитрович – людина, яка все своє життя присвятила справі виховання молоді, за що має багато відзнак. У 2015 році за вагомий особистий внесок у забезпеченні підготовки

висококваліфікованих фахівців, розвиток національної освіти та високий професіоналізм Олександр Дмитрович нагороджений Почесною грамотою Кабінету Міністрів України. Завдячуючи його діловитим та людським якостям, колектив уже багато років успішно надає освітні послуги, творчо і з натхненням роблячи свою справу.

Доля закладу має непересічні здобутки, великі традиції та славу історію.

Чималий загін ветеранів нашого училища, який відновлював його в нелегкі повоєнні роки, сприяв розбудові системи ПТО в 60-80 роках, забезпечував підготовку робітничих кадрів в Незалежній державі. Це – Ата-

маненко Д.І., Бадюк В.В., Кадемія М.Ю., Скомаровський Г.С., Коначовська С.М., Довгань Г.В., Соболева М.І., Баранова Ю.Ф., Камінська М.М. та ін. Сьогодні продовжують славні традиції люди, які трудяться на різних посадах багато років поспіль у рідному училищі: Тютюнник М.М., Корженко С.Г., Петренко Г.П., Мазуренко С.П., Помаз Н.В., Гезун Г.М., Крайняк В.В. та ін.

Тож нехай довгим буде життєвий шлях училища, а в колективі взажди панує злагода, взаєморозуміння і творча атмосфера.

Кравець В.В., викладач української мови та літератури

ГОРДИСТЬ

Дорогі друзі! Довгого віку Вам і світлої долі, професійного зростання і віри в те,

**Аль-Нажжар
Ганна**

**Бакулін
Володимир**

**Березук
Марина**

**Воронюк
Вадим**

**Воронюк
Катерина**

**Гончар
Віталій**

**Деркач
Анна**

**Іщенко
Вадим**

**Калина
Владислав**

**Качан
Станіслав**

**Лашченко
Ярослав**

**Ліневич
Анастасія**

УЧИЛИЩА

що справжній успіх у житті приходить тільки до тих, хто наполегливо працює!

**Мазур
Олена**

**Мосін
Олександр**

**Попач
Руслана**

**Расулова
Маргарита**

**Свинарчук
Олена**

**Стеблян
Фаїна**

**Сулима
Сергій**

**Ткачук
Олена**

**Першо-
курсник**

**Цаюк
Надія**

**Випускник
училища**

КОЛИ УКРАЇНА БУЛА НАЙБІЛЬШОЮ ДЕРЖАВОЮ ЄВРОПИ?

«Есть две Руси. Первая — Киевская — имеет свои корни в европейской культуре. Идеи добра, чести, свободы, справедливости понимала эта Русь так, как понимал их весь западный мир. А есть еще другая Русь — Московская. Это — Русь тайги, монгольская, дикая, звериная. Эта Русь сделала своим национальным идеалом кровавую деспотию и дикую отчаянность. Эта Московская Русь издавна была, есть и будет полнейшим отрицанием всего европейского и отчаянным врагом Европы».

О.Толстой, російський письменник.

Шкода, що наші керівники ні у міністерстві культури, ні в інших стратегічно-ідеологічних відомствах ще не усвідомили, яке значення має для України 28 липня – день пам'яті св. Володимира. А інакше б зробили це свято рівним, якщо хочете, Дню незалежності. Бо саме тоді вже була здійснена мрія, до якої, як би сказала моя бабуся, ще тепер «як до неба рачки», Україна була найбільшою європейською державою.

Володимир Великий і Київська Русь, княгиня Ольга і князь Аскольд – ось наші кити, які мають складати основу всієї нашої ідеологічної і культурної політики. Ця ідеологія не тільки зробить нас сильними, але й поверне нам і велич, і міць, і все те, що у нас вкрали.

Адалі – просто історія, щоб зрозуміти, наскільки вона сьогодні потрібна для нас, для утвердження нашої самодостатності і величч. І саме тут корінь нації, пуповина України.

Згадуючи Володимира, не можна не згадати Аскольда, як на мене, не менш величного князя, який насправді першим привіз у Київську Русь християнство із Візантії. Росія замовчує цей факт, бо їй не вигідно саме звідти починати відлік. Чому? Бо там є дуже неприглядний для неї факт, що, як і сьогодні, вказує на суть «любові і дружби» північного брата.

Насправді, коли Володимир ще і не з'явився на світ, київський князь Аскольд вже наводив страх на Візантію, тоді наймогутнішу країну Європи, яка прийняла християнство як офіційну державну релігію. Літописи свідчать, що він із своїм могутнім військом взяв в облогу її столицю Константинополь і вже мав брати його штурмом, але трапилося чудо. Константинопольці винесли ризу Божої Матері – і його кораблі потопив шторм. Вражений Аскольд не лише пішов на мирову угоду, але й забажав прийняти віру в Бога, який творить такі чудеса. Одразу в Києві почали будуватись церкви. І ще за Аскольда нам було даровано Митрополію Вселенським Патріархом із Європи. У нас ще тоді був і перший Київський Митрополит Михаїл, і приїздили Кирило та Мефодій, великі християнські місіонери. Зрозуміло, що там, де Москва – кумкалі жаби. І лише за Петра I була створена країна Росія на основі московсько-татарського князівства, а не Київської Русі. А ось Новгородське князівство було. І князував у ньому Олег. Той самий «вещий». Але ідеологи «русского мира» віками замовчували рокову драму того часу – саме

Олег як противник християнства разом із новгородцями та їхніми прибічниками вступили у змову із зрадниками-нехристиянами і ті підступно відкрили київські ворота ворогу та вбили Аскольда, повищували християн і попалили церкви.

Княгиня Ольга була дружиною Ігоря, регентом якого був той Олег, бо батько Рюрик помер. Ми знаємо, що вона стала князювати через смерть свого чоловіка, якого вбили древляни і за якого вона помстилася, перемигши ворога хитрістю – спалила за допомогою птахів. А правила до часу, коли повнолітнім став їхній син Святослав. Він, як відомо, покочав просту київську дівчину – ключницю Малушу – і князь Володимир став плодом цього кохання.

Чому саме Ольга ні з того ні з цього прийняла християнство ще задовго до хрещення Русі внуком? Напевно, тому, що знала про ту страшну розправу над християнським Києвом регента її чоловіка, тому що, по суті, жила уже християнською мораллю, яка дала паростки тут. Це дійсно подвиг. Знаючи, що тесть повбивав усіх християн у Києві, поїхала до Візантії, справила таке враження на тодішніх її царів, що один із василевсів навіть закохався у неї, прийняла цю віру. А може, просто відчула реальну кару могутнього Бога за таке богохульство на чоловікові?

Щоправда, до того, як його охрестили, Володимир встиг завести собі 7 дружин і дітей (всього було 25). Але саме він зумів зробити Київську Русь найбільшою за територією у Європі державою. І вона стала другою за впливом після Візантії. До хрещення Русі, як відомо, царі візантійські роздумували, чи приймати у європейську спільноту і до цивілізованого світу Київську Русь. І тоді Володимир використав останній козир – взяв із військом Корсунь, а, по суті, чи не весь Крим. Пригрозив, що так візьме і Константинополь. Далі ви знаєте – налякані царі погодились на умови Володимира і прислали йому у жони свою сестру Анну, а прислані архіереї та інші духовні чини благословили іконою Матері Божої Київську Русь та люд наш. Саме ця ікона, кажуть, зцілила Володимира, коли він втратив зір. До речі, тепер ця Охоронниця держави нашої, так само викрадена князем Андрієм, досі висить у Москві, у Третьяковській галереї як експонат. Як на мене, її негайно треба повернути в Україну, бо ж якщо ми довіряємо Богові свою долю, то маємо мати і лик Матері Божої, заступниці України.

Так, ми ще тоді повноцінно стали Європою, а країна наша – достойною державою християнського світу з митрополією від Константинополя. Тому й їхали до Європи внучки Володимира і правнучки королевами (Франція, скандинавські країни, Німеччина, Угорщина, Польща), а не як тепер – наймичками. З якого боку тут Росія, її столиця Москва, перша згадка про яку, як про село Москов, датується 1147 роком (вдумайтесь, через майже 200 років від цих подій!!!)?!

І чому це раптом наша митрополія має підпорядковуватись ще і Московському патріархату? А сталося це тому, що далі були хитрі інтриги із підлістю, зрадами, підступністю і дволикістю. Там

було все – не було лише ПРАВДИ, і я хочу, щоб її, нарешті, повернули і моєму народові, і моїй країні – Україні.

Знаю, що у мене знайдеться дуже багато задурманених ідеологічно брехнею опонентів. Тому заздалегідь відсилаю їх до світових архівів та літописів. Саме завдяки їм я, як і сотні інших, пізнала наше славне минуле. І воно – історичний діамант, який поки що валяється у нас під ногами невикористаним. Може, тому, що й досі у владі ті, кому ця Україна з її славною історією не потрібна?

Бо ж очевидно, що, знаючи це, утверджуючи це, у свідомості кожного українця виростуть крила гордості і самодостатності. І ні один примітивний панотець не зможе перекопати своїм невіглаством бабусю, що віра наша із Росії, а не з Європи, від Вселенського Патріарха, як це має бути за КАНОНАМИ ТА БІБЛІЄЮ. Що кожна держава, маючи у владі «ПОМАЗАНИКА БОЖОГО» – Президента чи царя – так само має мати свою незалежну ЦЕРКВУ. І ми не повинні її зрікатись, як воляють із іншого боку, переходити в інші конфесії, бо це суто наша віра, вкрадена у нас, яку ми маємо повернути і всього лиш утвердити ПРАВИЛЬНО і за Божими законами в статусі Незалежної помісної церкви, яка і була Богом дарована ще за Андрія Первозваного, що прийшов на нашу землю як перший, призваний Ісусом.

І це Росія – самозванець, бо це вона, маючи в тій Київській Русі лише декілька князівств, а це 5 відсотків її території, вкрала у нас нашу історію. Чого лише варті слова Путіна, що Крим для Росії має сакральне значення, бо це її землі ще від ІХНЬОГО князя Володимира. А нога того Володимира у Москву і не ступала – гадки не мала, де вона буде.

До речі, коли монголо-татари нещадно нищили Київ і добрались до Києво-Печерської лаври, в донецькі степи втекли, рятуючись, монахи, інші переселенці. Там і заснували Свято-Успенську лавру. Ось тепер і думайте – чи Донбас – Україна? У цій історії нашого минулого і майбутнього, до якого маємо прагнути, є ще одна славна сторінка – наш Лядівський монастир, що у Могилів-Подільському районі. Він вже святкував своє 1000-ліття. Його, як відомо, ще до Києво-Печерської лаври заснував преподобний Антоній. Сім років жив монах, який прийшов сюди з Афона, що у європейській Греції, і вже коли монастир окріп, почав жити і проповідувати християнство, пішов до Києва і заснував там Лавру. Отож, маємо честь мати на Вінниччині найстаріший монастир України і, безперечно, всієї СНД та Росії, яка тоді ще і не віддала про християнство. То МИ носії того «Православного мира» чи ВОНИ?..

Можна ще багато писати, а можна просто навести слова не українського – російського письменника Олексія Толстого.

Ми подаруємо світу «Мир» високоосвіченої і процвітаючої країни України, а не ріки крові і сліз, смерті й підступності, підлих вбивств, той страшний і вже пізнаний «Русский мир».

Тетяна Редько, Заслужений журналіст України

Ми Українці - НАРОД

Любіть Україну, як сонце, любіть, як вітер, і трави, і води, в годину щасливу і в радості мить, любіть у годину негоди!

Володимир Сосюра

Сьогодні стало популярним прикрашати свій одяг в жовто-блакитні стрічки, розповсюджувати фото в соціальних мережах на фоні українського герба та на кожному кроці кричати, що ти патріот. Але чи можна назвати це патріотизмом? Чи справді людина, яка виділяє себе державною символікою більше за інших любить свою країну?

Зараз кожному українцеві неможливо залишитися осторонь від усіх подій, які відбуваються в нашій країні. Кожен з нас постійно слідкує за новинами, з важкими переживаннями сприймає втрати та найменші поразки. У когось брати, батьки, чоловіки воюють за свободу нашої держави. Ці чоловіки без сумніву є патріотами, вони віддають своє життя за країну, а це є найвищим виявом патріотизму! Це не просто пусті слова, які вилітають з вуст кожного, це дії, які доводять та підтверджують цей великий статус справжнього патріота.

Кожна людина, яка зараз знаходиться вдома, спить у теплому ліжку, одягається в зручний одяг та не слухає вибухи за вікном, має задуматися, на що вона змогла б піти заради своєї країни.

Любити свою країну – обов'язок кожного. Але, на жаль, не кожен українець виконує свої обов'язки. Патріотом потрібно бути в душі: відчувати кожну нотку державного гімну, гордитися за видатних співвітчизників, радіти перемогам та робити їх реальністю.

По одинці ми не зможемо подолати ті труднощі, які зараз переслідують нашу Батьківщину. Окремо ми вразливіші, ніж у період епідемії чуми. Якщо згуртуватися, можна витримати всі насунуті хмари над нашими головами, пройти крізь вогонь і добитися свободи і визнання.

Всі люди різні, всі неповторні особистості, але нас українців зараз об'єднали, згурпували в одній спільній біді. Ми повинні бути, а хто ще не є, то стати патріотами! Доводити свої переконання справами, не кидати на вітер порожніх слів. Важко дивитися на людину, яка лається на державну мову, витирає підлогу державним прапором і в той же час називає себе великим патріотом. Давайте любити свою державу не тому, що це модно чи престижно, давайте просто відчуємо кожною клітиною своєї душі і тіла це піднесене відчуття патріотизму. Давайте носити вишиванки не тому, що всі носять, а тому що це вияв поваги до звичаїв та традицій своєї Батьківщини. Станемо на захист своєї свободи, бо ніхто крім нас це робити не буде і не зобов'язаний. Хай жовто-блакитний прапор розвівається над кожним будинком, щоб було видно, де живуть українці, люди, які понад усе цінують, поважають і люблять країну, в якій вони народилися і зростають. Не потрібно йти за стереотипами, будьмо собою, але хоча б з краплиною людяності та любові до своєї Батьківщини. Це наш обов'язок, тож виконуймо з гідністю!

Якщо називаєте себе патріотами, то будьте ними заради себе, щоб не було соромно перед відображенням у дзеркалі!

Ми українці - народ, який всю свою історію наполегливо бореться за свою державність і визнання. Давайте будемо поважати пам'ять тих, то вже поклав свої життя за наше світле та мирне майбутнє, давайте не підведемо сподівання та надії наших предків і знайдемо в собі ту краплю патріотизму, яку ми всіма силами перетворимо в океан!

Мельник А.В., майстер в/н

Ми продовжуємо рубрику «Молюсь за тебе, Україно, молюсь за тебе кожен час...» розпочату в «Молодіжному віснику», №64 (89) 2015 року. Доленосні події 2014 року в Україні, які сколихнули все людство, торкнулися і глибин юних дитячих сердець. Сьогодні до вашої уваги щоденник-сповідь «По той бік передової» Юхимець Мілени.

ЩОДЕННИК-СПОВІДЬ

Вечоріло.... було якесь дивне відчуття тривоги і неспокою. Хотілось уже швидше.... Туди, куди в останній час, практично ніхто і не просився... Потрібен загін, який добровільно прийме удар на себе... в якійсь маленькій країні, проте всі тут, чомусь її називають серцем планети...

– То ти не передумав? - несподівано обірвав мої роздуми голос головного янгола – генетика (як я зрозумів, саме він відповідав, де і коли народиться та чи інша душа на Землі).

– Розумієш, – продовжував він, так і не дочекавшись моєї відповіді. – Програма, яку ти обрав, досить непроста: тебе очікує звичайна небагата сім'я, але з досить гарними моральними традиціями, звичайне дитинство – аж ніяк не геніальні здібності, ти закінчиш школу, спробуєш далі навчатись, працювати, і кохання в твоєму житті буде гарне, вірне та щасливе, та от тільки пробудеш ти там, ой як недовго. Війна в тій країні буде. І боронити її потрібно, але у визначений час повернутися, заплативши за мир власним життям, і дітей ти своїх не будеш виховувати, а рятувати друзів, недосипати, можливо голодувати, бачити море смертей і при цьому розуміти, що в цьому є свій сенс. Люди ще багато чого не розуміють, затьмарені власним егоїзмом і жадобю до матеріального, забуто про головне – і тепер через глибокий біль вони поступово повертають втрачене. Шкода, цей сценарій міг розгортатись зовсім по – іншому.

– Не дуже веселу мандрівку. Ви мені намалювали.
– Тільки тобі вирішувати, тільки тобі приймати остаточне рішення.
– Так, я згоден... Відчайдушно вирвалось з грудей.
– Не поспішай, у тебе є час до завтра. А хочеш я покажу тобі твою дружину і дітей. Вона буде твоєю сусідкою, а ти просто деякий час вважатимеш, що не така дівчина тобі потрібна. І тільки щира та вірна дружба переросте потім у палке кохання.
– І вона повернеться зі мною?
– Ні, вона роститиме ваших дітей. Мені час іти.
– Куди мені завтра прийти?
– Якщо ти остаточно вирішив, – то за тобою прийде мій Помічник, він завжди буде з тобою, окрім твого

дня народження, тому що в цей день він буде тут, у нас, звітуватиме про твоє виконання програми.

– Так, я вирішив!!!
– Тоді відпочивай. Все буде добре..
Мені дуже хотілось уже народитись, я бачив своїх батьків, свою родину, друзів. Мое життя пропливало переді мною, наче кадри з кінофільму.

Помічник попередив про всю небезпеку на шляху. Це був досвідчений янгол - охоронець, який все більше слухав, аніж говорив. Проте він сказав на останок, що дуже швидко я перестану його бачити і лише тільки відчувати і можливо, я забуду про все, про що мені тут говорили.

Моя історія почалась 19 років назад. І я не знаю, чи матиме вона щасливий кінець, але хочу поділитись нею із вами.

Із самого початку знав, що маю щось зробити значиме у цьому житті. Якось сердечна радість у мене була при зустрічі з людьми, звичайними трударями, хотілось їх обігріти своєю любов'ю, підтримати, допомогти. Я повинен залишити після себе щось хороше і важливе. Кожного ранку, прокидаючись, дивився у вікно і згадував про це. Ось і зараз згадав.

У дитинстві нічим не відрізнявся від своїх ровесників. Був звичайнісіньким хлопчиком, який любив мандрувати на велосипеді, часто за що отримував покарання від батьків, бо постійно від'їжджав далі дозволеного; не любив манної каші з грудочками, яку часто варила бабуся; цупив із друзями сусідські вишні; не хотів виривати бур'ян на городі, отримував незадовільні оцінки; засвоював, що таке «добре», а що є «погане»; засмучував маму, але ніколи не забував, що є в мені щось особливе, що ще не до кінця визріло в моїй душі.

Йшли роки, з вічно невгамовного малого, я перетворився в серйозного юнака, багато зрозумів, раніше складних для мене речей. І тепер мені мої думки не дають спокою. Ніби намагаються добити мене вже зовсім. Буває, не можу довго заснути в частині, кручусь із одного боку на інший і не можу зрозуміти: «Чому саме я?». «Чому, чому не хтось інший» - кричить вже охриплий голос в мені; в

голові гомінкі думки плутаються, літають як мухи, а потім я отямлюсь. В частині зовсім тихо, усі сплять і я засинаю.

Пригадалося. Я сьогодні як в дитинстві з хлопцями грали у «війнушки» іграшковими пістолетами. Батько привіз мені із відрядження автомата. Всі діти просили в мене його погратись, певне заздрили. А зараз я сам собі не заздрю. Замість дитячих забавок приходиться мати справу із «Градом», самохідною артустановкою «Акація».

Останній тиждень був дуже насичений. Не припиняються вже традиційні обстріли. Перші люті морози. Нам передали 15 спальників і коробку термошкарпеток. А ще лист прийшов, коли його читали, такий щем охопив

Лист Воїну

Доброго дня, або вечора, шановний Воїне! Дивлюсь телевизор, як ідуть бої в Донецьку, і в Луганську, і думаю: як - то важко бути далеко від рідного дому, від сім'ї, від друзів, захищати свою рідну землю. Ту українську землю, де ти народився, де ти жив радісно, не думаючи, що в мирний час буде війна, і що прийдеться залишати все рідне і йти на страх, на ризик, на поранення, навіть на смерть, захищаючи своїх рідних, друзів, рідну землю - свою неньку Україну.

Ми учні III курсу гордимось й пишаємось тобою і щиро дякуємо, український воїне, за твою хоробрість, за твою сміливість, за твою сердечну совість, за твій великий захист, за нас, щоб ми жили під мирним світлим небом. Я особисто молюсь Богу за тебе, щоб тебе Бог захистив від ворожих куль, щоб Ангели завжди тебе охороняли. Я вірю тобі, як і вся Україна наша, що ми переможемо ворога і настане мир на нашій землі і ти повернешся додому до рідних з перемогою, де тебе зустрічатимуть "Героєм."

І нехай тоді всі земні квіти схиляться до твоїх ніг, а усмінене сонечко обцілує тебе своїми променями, а Україна буде гордитися, і ми також, такими Героями як "Ти."

- Слава Україні!

- Героям Слава! Слава! Слава! Слава!!!

**Юхимич Мілена, учениця групи
Продовження у наступному номері**

Чому я пишаюся тим, що я українка?

Україна... Країна талановитих, надзвичайно сміливих, розумних, дружелюбних, ввічливих, вихованих, відданих та щирих людей!

Якщо раніше нашу націю важко було назвати патріотичною, то сьогодні в очах кожного українця, навіть у маленького козака, ми можемо прочитати «Я ЛЮБЛЮ СВОЮ КРАЇНУ» і на це у нього є ряд причин.

Отож, чому варто пишатися тим, що ти УКРАЇНЕЦЬ сьогодні?

1. Українці – це сила і міць, здоровий дух у здоровому тілі!

Українські спортсмени є нині одними з найвідоміших у світі українців.

«Золотою рибкою» називають Яну Клочкову, яка плаває краще за всіх у світі і з кожних змагань привозить додому цілу зв'язку медалей.

Яна Клочкова — одинадцятиразова чемпіонка Європи, триразова чемпіонка світу, чотириразова олімпійська чемпіонка (Сідней-2000, Афіни-2004) у плаванні на 200, 400 та 800 метрів, володарка Кубків світу.

Український шахіст Руслан Пономарьов у свої 14 років став наймолодшим у світі гросмейстером, чемпіоном світу серед юнаків до 18 років.

Ще однією гордістю українських шахів була Катерина Лагно, яка в 12 років стала

наймолодшим гросмейстером світу серед жінок.

У 2012 році скарбничка українських шахів поповнилася ще однією блискучою перемогою — чемпіонкою світу з шахів серед жінок стала харків'янка Ганна Ушеніна.

Власник титулу «найсильніша людина світу» народився в Україні: Василь Вірастюк - багаторазовий чемпіон світу в силовому багатоборстві, заслужений майстер спорту України.

Всесвітньо відомі українські боксери Володимир і Віталій Клички.

Постійно з медалями художня гімнастка Ганна Безсонова, легкоатлет Іван Гешко, дуже перспективними є фехтувальники Наталія Конрад і Володимир Лукашенко, які вперше в історії спорту незалежної України здобули золоті медалі чемпіонату світу.

З олімпійськими медалями повертається зі змагань стрілець Микола Мільчев.

Одним з найкращих альпіністів світу є Владислав Терзиул, який зійшов без кисню майже на всі 14 восьмитисячників планети, повторюючи рекорд Рейнхольда Месснера.

Постійно привозять медалі з міжнародних змагань представники рукопашного бою, скелелазів та самбісти.

Вадим Гарбузов (народився 1987 року) — танцюрист, дворазовий чемпіон «Танців

з Зірками» в 2012 і 2014 роках у Відні.

2. Українці славляться винятковим гострим розумом.

Українці - одні з найбільш освічених громадян Європи. Так, у 2013 році Україна стала єдиною країною Східної Європи, яка потрапила в топ-25 рейтингу найкращих систем вищої освіти. Українці, наприклад, розробили літак з найбільшою в світі вантажопідйомністю - Ан-225 Мрія. В Україні придумали і знамениту ядерну ракету Сатана.

Україна - батьківщина шістьох нобелівських лауреатів. Серед яких видатний мікробіолог Зельман Ваксман, бактеріолог та імунолог Ілля Мечников, вчений-хімік Ролд Гофман, американський економіст українського походження Семен Коваль, а також французький фізик українського походження Жорж Шрапак та інші.

3. Українська музика для душі і від душі.

Найкраща українська оперна співачка, якій аплодував весь світ, - Соломія Крушельницька. Її тріумфальні виступи відбувалися на сценах театрів світу: Італії, Іспанії, Франції, Португалії, Росії, Польщі, Австрії, Єгипту, Аргентини і Чилі.

Руслана та її «Дикі танці» підкорили Європу, українська співачка виграла «Євробачення».

Перемога Руслани стала справжньою сенсацією, особливо приємно, що перемогла виконавиця з піснею, яка ввібрала в себе елементи українських народних мотивів.

4. Краса природи нашої неньки України зачаровує.

Цілинний степ «Асканія-Нова» – єдина в Європі ділянка типчакково-ковилового степу, якого ніколи не торкався плуг, - має велику наукову та практичну цінність.

Подільські Товтри - це залишки узбережних рифів, витягнутих паралельно давній береговій лінії. Аналогів у світі немає, але подібні за геологічними структурами скелясті гряди є у Великобританії та США.

Справжньою природною прикрасою як Українських Карпат, так і всієї України є високогірний хребет Чорногора, у складі якого знаходиться найвища точка України – гора Говерла (2061 м).

У руслі потоку Смугарів та його приток на відстані 2 км – сім водоспадів різної потужності і висоти (3-18 м), що є унікальним явищем для українських Карпат.

Україна, як співає Світлана Канюк, – це «край, де я родилась і живу», це моя Батьківщина, це моя рідна земля. Я люблю свою країну!

Коломійчук Н.Ю., майстер в/н

Пам'ять

Старий дуб височить серед поля,
Одинокий кремезний стоїть,
Ані скнарість людська, ні недоля
Не зламали його верховіть.
В сорок п'ятім проріс в землі жолудь,
Вже війна відійшла, відгула...
Десь-то був у кишені у когось,
Може, пам'ять про когось була.
Розказала бабуся старенька,
Що жила тут поблизу. в селі:
- П'ять солдатів, зовсім молоденьких
Якось з лісу до нас прибрели.
Я боялась гвинтівок, набоїв,
Пахло димом і боєм від них.
Старший ввечері зранені двоє,
Одного називали Арсеном,
Стільки суму у срих очах,
Усміхався крізь силу до мене,
Жартував, що подерся в корчах.
Замість іграшок мала жолуддя -
Гралась, доки бувала сама,
Якось в душу дитячу запала
В його чубі срібляста зима.
Гімнастерка на плечах роздерта...
Робив з жолудів звірів мені.
А долоня широка і тепла,
Як у тата, що був на війні...
Сивий ранок забрав їх з собою.
Стріли німців он там, за селом,
Те відлуння короткого бою
Ще й сьогодні приходять зі сном...
Поховали вночі усіх разом,
По війні ще поставили хрест,
Біля нього і випнувсь раптом
Цей дубок і потягся вверх.

ЗАВЖДИ АКТУАЛЬНІ ПОНЯТТЯ

Час плине невпинно. Ми цього не помічаємо, адже у вашому віці ще все попереду: і самореалізація, і боротьба за мрію, і долання перешкод, і створення власного мікросвіту в своїй державі.

Але якщо зупинитися в постійному поспіху і подумати, пригадати уроки історії, переглянуті кінострічки, розглянуті на уроках літератури художні твори, то ми зрозуміємо: якби не мінялося життя навколо, є незмінні поняття, дорогі для кожної людини – Батьківщина (земля, яку найдорожчим спадком передали нам попередні покоління - «батьки»); народ (суспільна єдність, зцементована любов'ю до Батьківщини); нація – народ, який дорожить своїми коренями, традиціями, духовними і матеріальними надбаннями і здатний творити нову, кращу державу; держава – система, що базується на певних законах, які мають давати можливість кожній людині відчувати себе вільною, самодостатньою особистістю.

Сьогодні наша держава стверджується у своїй незалежності. Ми обрали самостійний шлях, бо є нащадками поколінь, які віками мріяли про Українську державу, здобували волю своїм потом і кров'ю. Ми намагаємося побудувати демократичне суспільство. Хоч цей процес складний, але зворотного шляху немає. Бо тільки в демократичному суспільстві

кожна людина, кожна родина відчуває себе захищеною, тільки в демократичній державі найвищими цінностями є людська гідність, свобода, рівність і солідарність. Таке суспільство можуть створити активні, освічені громадяни, які вміють і прагнуть жити і працювати в обстановці зростаючої економічної відповідальності, уміють встановлювати контакти з іншими людьми, орієнтуватися в ситуаціях, що склалися, швидко адаптуватися до нових умов. Я щиро вірю, що український народ змусить світ побачити нашу неповторність. Ми будемо сучасною нацією в динамічному глобальному світі і станемо рівними серед рівних. Потрібно зробити все, щоб на повну потужність запрацював інтелект нашої нації. На мою думку, дуже важливо, щоб кожен розумів необхідність праці, трудової активності, ініціативи, небайдужості в усіх сферах суспільної діяльності.

Ми – діти України. А ніхто не розуміє краще один одного, ніж мати і дитина. Певна, що ми матимемо можливість в нашій державі вибудувати таке суспільство, в якому кожен буде господарем своєї долі, буде пишатися тим, що він – українець і гордо промовлятиме: моя Батьківщина – Україна; моя держава – Україна, я – частинка народу, який таки вибудував нове демократичне суспільство.

Мазуренко С.П., викладач української мови та літератури

Родина и государство

Рассуждения о высоких материях – дело привычное для нас с вами, еще одна объединяющая примета. Я никогда не слышал, к примеру, чтобы американцы столько рассуждали или злословили о своем отечестве, смысле его существования и его руководителях, как послесоветские граждане.

Правда, те же американцы и не страдают от державного невнимания к себе и, если что не так, очень суровы с ими же избранными властями, снимая их с должностей с той же решительностью, с какой нанимали на службу.

Скажите, а вот вы лично ощущаете за собою государство? Я имею в виду состояние личной уверенности, при котором вы можете сказать, что страна эта вами интересуется, болеет за все, стремится помочь вам и вас защитить. Хочется, чтобы ощущение такой поддержки было у каждого из нас, и в то же время я понимаю, насколько это непросто. Прежде всего потому, что мы еще не научились уверенно разбираться во многих вещах и подчас отождествляем два совершенно разных понятия: «государство» и «Родина».

Давайте сразу же выясним для себя, что Родина есть структурой вечной и никуда не исчезающей. Она единственная на все времена, и понятия вроде «вторая родина», «историческая родина» или еще как-то, всего лишь угодливые словесные обороты, не более. К тому же в течение многих лет нас приучали путать понятие Родины с понятием государства. Был даже лозунг «За нашу советскую Родину!», как будто родные края можно было принять в партию по решению их временного руководства.

Итак: существуют государство и Родина. Государство во все времена было и остается доильным аппаратом, навешенным на Родину, и вся проблема в том, хочет ли оно поделиться своим надоем. За многие века Украина выдвигала на себе и монгольское государство, и поляков, и Российскую империю, всякий раз болезненно переживая за свою обделенность. Проще говоря, если человек живет у себя на Родине и не чувствует за собой справедливого и сильного своего государства, значит, это самое государство увлеклось обслуживанием себя, забыв о гражданах.

А государство, как мы с вами не раз уже выясняли, это всего лишь оплаченная нами структура, нанятая нами для нашего же блага. Если оно на это благо не работает, надо менять обслуживающий персонал – увольнять одних и нанимать других государственных мужей, только и всего. Громче всего кричат о необходимости массового самопожертвования во имя государства, о низкой требовательности к нему как патриотической примете именно государственных мужей, потому что странным образом все наши жертвования стекаются именно к ним.

Когда я в очередной раз слышу массовые рыдания по поводу того, что все на Родине как-то не так, мне вспоминаются плохие коллеги-редакторы, которые жалуются на собственную газету вместо того, чтобы уволить одних сотрудников и нанять других.

Надо быть хозяином у себя в доме. Надо ощущать за собой государство – и не как часового или соглядатая, а как обслугу, которую мы наняли, содержим и с которой обязаны спрашивать сурово и по делу. А если что не так – гнать в шею. А чего тут бояться?

Виталий Коротич

“Єдиним джерелом влади України є народ”

Життя сучасної людини настільки різноманітне, що в нього не вистачає часу те, щоб бути всебічно інформативно обізнаним. Тому кожен з нас постійно стоїть перед вибором.

Вибори вважаються найбільш поширеним, доступним і прийнятним способом участі громадян у формуванні та періодичному оновленні інституцій державної влади. Вибори і голосування здавна практикуються у житті як способи здійснення народовладдя, ухвалення рішень, що є обов'язковими для всіх членів спільноти.

Засади народовладдя закладені у самий фундамент побудови та подальшої розбудови демократично, правової держави в Україні. Так, стаття 5 Конституції України стверджує, що «носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні є народ». Це означає, що вся державна влада належить населенню і здійснюється вона самостійно як в інтересах суспільства взагалі, так і кожної людини зокрема. Це право «не може бути узурповано державою, її органами та посадовими особами». Своім волевиявленням народ може формувати державні органи, змінювати форму державного управління, вирішувати питання адміністративно-територіального устрою, тобто визначати конституційний лад.

Це положення, що закріплене в Конституції України, є відображенням складних історичних процесів, які відбувалися як у світі взагалі, так і в нашій державі зокрема. Так, при виникненні перших суспільних та державних утворень, управління ними здійснювалося в інтересах однієї особи або ж певної незначної групи населення. За часів

Київської Русі способом волевиявлення народу було народне зібрання – віче, у якому брали участь усі чоловіки, окрім холопів. Ці своєрідні військові збори населення скликалися за волею князя. Пізніше на зміну вічу прийшла рада бояр, що складалася з наблизених до князя феодалів, землевласників та духовенства і мала значний вплив на князя у розв'язанні багатьох питань життя спільноти.

Серед українського козацтва також існували виборні традиції, згідно з якими всі члени вольниці мали рівні права і могли брати участь у козацьких радах. Верховною ж законодавчою владою запорозьких козаків була Січова Рада. Важливо, що козаки не тільки обирали свою владу, але й могли переобрати її в будь-який час, якщо вона, на їх думку, не справлялася зі своїми обов'язками «боронити вольності козацькі».

Крім того, Україна відчувала вплив виборчих традицій держав, під чиїм підпорядкуванням перебували у різні часи окремі її території. Такими були вибори в Галицький Сейм на території Австрії і Польщі.

Органом представництва різних політичних сил початку ХХ століття стала Українська Центральна Рада. Саме вона проголосила створення Української Народної Республіки, обрала її Президентом Михайла Грушевського та ухвалила Основний Закон УНР – Конституцію Української Народної Республіки.

Вибори радянської доби практично нічого не вирішували, а саме їх проведення було перетворене на майже ритуальну, помпезно-декоративну процедуру обов'язкового засвідчення громадянами їхньої лояльності до існуючої системи.

Від кожної виборчої дільниці для обрання висувалося лише по одному кандидату в депутати. Державні та партійні органи заздалегідь повідомляли про те, що цей кандидат має відповідати певним вимогам. Оскільки програми кандидатів склалися під жорстоким контролем державних і партійних органів, вони практично не відрізнялися одна від одної.

На жаль, досвід тих часів, коли участь у виборах була фікцією, окремими громадянами переноситься і на сьогоднішній день. Зневірившись в умовах сучасної економічної кризи, вони вважають, що представники, обрані ними до органів державної влади та місцевого самоврядування, не виправдовують надій щодо зміни життя на краще, а це приводить до прийняття рішення про неучасть у виборах. Реалізація такої позиції на практиці може призвести до погіршення умов та життя пересічних громадян, інших негативних наслідків. Навіть, коли всі списки претендентів чи перелік політичних партій тією чи іншою мірою не задовольняють виборців, необхідно усвідомити, що вибір меншого зла може бути виграшем як для кожного громадянина, так і для суспільства в цілому. Не беручи участь у голосуванні, ви все одно голосуєте – за радикальну меншість. Скільки б людей не брало участі в голосуванні, переможець все одно буде визначений. Чим менше громадян голосуватиме, тим більше шансів у представників меншості. Особисте ставлення громадянина до виборів може бути негативним або позитивним, але не брати в них участі не можна. Пам'ятайте про те, що майбутнє певною мірою залежить від кожного з нас.

Капітанчук В.О., викладач математики

ВИРОБНИЧА ПРАКТИКА – МОЖЛИВІСТЬ ЗАКРІПЛЕННЯ ТА НАБУТТЯ НОВИХ ЗНАНЬ, УМІНЬ ТА НАВИЧОК

Співпраця навчального закладу і роботодавця – це перспективний шлях розв'язання багатьох проблем, що виникають у процесі підготовки і працевлаштування молодих робітників та відпрацювання виробничої практики.

Учні групи №1, що навчаються за професією «Кухар. Кондитер», проходили практику на провідних підприємствах громадського харчування нашого міста, а саме: таких як – ресторан «Вікторія», «Драйв клуб», ФОП «Музіванов», ресторан «Прайм», «Шахерезада», «Алемана», «Колиба над Бугом».

На цих підприємствах учні знайомилися з

регіональним компонентом нашого району, новітнім обладнанням, вивчали секрети приготу-

вання фірмових страв. Неодноразово наші учні отримували схвальні відгуки від роботодавців.

ФОП «Музіванов», яке очолює Музіванов Геннадій Юрійович дійсно вболіває за навчальний заклад, допомагає налагоджувати зв'язки з іншими підприємствами регіону. На базі підприємства учні за професією «Кухар. Кондитер» проходять виробничу практику, а також впродовж десяти років працевлаштовуються.

Наші учні є також бажаними практикантами на таких підприємствах, як кафе «Хвилинка», кафе «У Флінта», піцерія «Піца Парк».

Учням групи №1 виробничу практику дуже подобається, адже на ній вони можуть повністю розкрити свій творчий потенціал, відчутти всі

тонкощі майбутньої професії, удосконалити свої знання, вміння та навички, показати себе, як самостійні, кваліфіковані робітники, про що свідчать виконані кваліфікаційно-пробні роботи в кінці виробничої практики.

Я, як майстер виробничого навчання, про своїх учнів від директорів та представників підприємств отримую лише

схвальні відгуки та пропозиції на подальше працевлаштування.

Підводячи підсумки, хочу сказати, що задоволена досягненнями своїх учнів. Адже, проведені мною уроки виробничого навчання у стінах училища, дають гарні результати.

Прядун В.С., майстер в/н

ВИПРОБУВАННЯ НА ПРОФЕСІЙНУ ПРИДАТНІСТЬ

Я, Крижановська Анастасія, учениця групи 42 проходила виробничу практику в магазині «Діброва». Там було надзвичайно цікаво, адже себе відчуваєш не учнем, а справжнім працівником, який виконує роботу, в якій не можна робити помилки.

Згідно навчальних планів і програм на практиці потрібно було виконувати роботу відділів: бухгалтерії, складу, закупівлі, продажу та маркетингу. Керівник магазину Поблоцький Анатолій Сергійович відповідально віднісся до обов'язку керівника практики. Він давав мені усі завдання, які були у програмі практики. Також крім зазначених завдань Анатолій Сергійович давав ті, які виконують його працівники. Звісно, як на мене, це були

навантаження, але досить повчальні. Я зрозуміла, що на справжній роботі легко не буває, весь час потрібно виконувати великий об'єм різної роботи відповідно посадових обов'язків агента з постачання.

Мені дуже сподобався колектив магазину. Всі чуйні, добрі, готові допомогти, показати як потрібно зробити, щоб не було зауважень. Саме в такому колективі виникає бажання працювати. Були такі моменти, коли не щось і не вдавалося, але підтримка з боку моїх, можна сказати колег, їх професійне плече, підтримка додавали мені впевненості у роботі.

Мені дуже сподобалося приймати щойно привезений товар. Дивитись, чи відповідає кількість, назва, термін придатності відповідно документів. А ще цікаво було спілкуватися з партнерами – це досить пізнавально. Завдяки тим знанням, які я отримала на уроках зі спеціальних предметів, де ми вивчали ділове

спілкування я, показала партнерам свою освіченість та знання з даної професії. Це прорекламувало мене, як фахівця, тому що на наступний рік мені потрібно працевлаштовуватися.

Сподобалося вводити дані про товар в базу 1С Бухгалтерія. Дану роботу можна виконувати двома способами: 1) За допомогою даних вказаних у накладній та за допомогою виборки, тобто наявного товару, який пробивала.

22 червня моя група виконувала кваліфікаційну пробну роботу. Кожен учень групи підготував звіт про проходження практики та описував, що робив і що найбільше сподобалося.

Лівандовська Тетяна проходила практику у ФОП Сташко Є.М., Марчук Анастасія – в Шаргородській ЦРЛ.

ПП «Корешкова А.А.» займалася продажем будівельних матеріалів. Трачук Олександра – продажем та фасуванням товару на даному підприємстві.

Крива Тетяна проходила практику на підприємстві ФОП Бойко Н.А. Дане підприємство займається ресторанним бізнесом та торгівлею.

Надзвичайно цікаво було на практиці Дзюбенко Віталіні, яка проходила практику на підприємстві ФОП Семенюк О.В. Підприємство займається ресторанною діяльністю.

Бондарук Антон проходив практику на підприємстві ФОП «Татомир» у сучасному офісі. Він працював у відділі складу та бухгалтерії.

Так проходила

ли практику учні групи №42.

Особисто мені дуже сподобалося на практиці і я впевнена у своєму виборі професії.

Знання, вміння та навички, які ми отримали в навчальному закладі та досвід, що на практиці, стануть гарною базою в майбутньому професійному житті.

Крижановська Анастасія, учениця групи №42

ЗБЕРЕЖЕМО СВОЄ ЗДОРОВ'Я

Серед актуальних питань фізичного виховання учнів основних медичних груп провідне місце посідає питання рівня їхньої фізичної підготовленості та стану їхнього здоров'я під час навчання у ДПТНЗ.

Визначено, що успіх організації фізичного виховання нерозривно пов'язаний з діагностикою рівня фізичного здоров'я та фізичної підготовленості учнів. Загалом учні вказують на його невисокий рівень. На думку ряду авторів, саме низький рівень фізичного розвитку і є головною причиною захворювань. У результаті щорічних оглядів учнів різних НЗ України встановлено, що 70-80% першокурсників мають відхилення у стані здоров'я, а 70% з них низький рівень фізичної підготовленості.

Вивчення стану здоров'я учнів та визначення рівня їх фізичної підготовленості є важливим завданням для обґрунтування спрямованості фізичного виховання у НЗ. Необхідність їх оцінювання викликається необхідністю адекватного вибору методики в системі занять фізичною культурою. Незважаючи на численні дослідження у цій галузі, проблема залишається нерозкритою.

Аналізуючи результати медичних обстежень шляхом систематизації лікарсько-медичних карток учнів I-III-го курсів, бачимо, що до основної медичної групи входять практично здорові студенти.

Результати проведеного комплексного дослідження дали змогу встановити, що переважна більшість першокурсників (76,40-83,90 %) належать до основної медичної групи, тобто практично здорові. Проте до 23,60 % учнів уже мають різноманітні захворювання. Необхідно звернути увагу на те, що під час навчання у ДПТНЗ від I до III курсу зменшується кількість студентів основної медичної групи. Ця тенденція прослідковується з року в рік.

Зростання захворюваності під час навчання у ДПТНЗ свідчить про несприятливий вплив сукупностей факторів. Виділяють дві групи факторів: I - незалежні від НЗ (спадковість, соціальні, середовище); II - залежні від НЗ - навчальні навантаження, розпорядок занять та їх організація, знання умінь і навички учнів із питань збереження свого здоров'я.

Враховуючи те, що вік досліджуваних учнів 15-18 років, можна стверджувати, що така динаміка погіршення стану здоров'я учнів призводить до втрати життєво важливого ресурсу країни. Кількісне зростання спеціальної медичної групи, порівняно з основною медичною вимагає розробки диференційованих програм фізичного виховання.

За сучасного підходу вирішити проблеми, пов'язані зі станом фізичної підготовленості цих учнів, можливо, але лише за правильним удосконаленням роботи в напрямку та грамотного підходу та вибору навчальної програми основних медичних груп, та спеціальних. Все, що відбувається в суспільстві, безпосередньо впливає на здоров'я дітей. Стан здоров'я дитини є об'єктивним, біологічним індикатором екологічного благополуччя суспільства.

Система освіти в Україні - це єдина реальна структура в державі, яка здатна гарантувати екологічну безпеку здоров'я дітей і таким чином сьогодні система освіти повинна займатись здоров'ям здорових дітей.

На першому місці в оцінці будь-якого навчального закладу має бути здоров'я дитини, а за ним і високий рівень знань.

**Сторчак К.І.,
викладач фізичної культури**

Ми - за рух! Ми - за життя!

Питання здоров'я та фізичного виховання учнів завжди посідало чільне місце в організації навчально-виховного процесу нашого закладу. Гуманізація освіти потребує якісно нового підходу до потреб молодого покоління, його свідомого ставлення до збереження та зміцнення свого здоров'я.

Керівництво та відділ фізичного виховання ВМВПУ розглядають спорт як одну із невід'ємних складових всебічного розвитку особистості. Саме здоров'я вважається визначальним фактором успішного навчання учнів. Тому з метою вдосконалення спортивно-оздоровчого життя закладу, була створена електронна система моніторингу здоров'я, переваги якої полягають у комплексній оцінці умов виховання і навчання, що дозволяє наступне:

- 1) зберігати наявний стан учнів;
- 2) формувати більш високий рівень навичок здорового способу життя;
- 3) здійснювати моніторинг показників індивідуального розвитку учнів;
- 4) прогнозувати можливі зміни здоров'я;
- 5) проводити відповідні психолого-педагогічні, корегувальні, реабілітаційні заходи з метою забезпечення успішної навчальної діяльності, тощо.

Варто зазначити, що вагомих внеском для пошуку шляхів удосконалення діяльності нашого навчального закладу з проблем фізичного виховання та піклування про здоров'я учнів стало здобуття гранту облдержадміністрації в номінації «Професійно-технічні навчальні заклади, 2011р.» з проекту «Створення здоров'язберігаючого середовища в навчальному закладі в умовах використання інформаційно-комунікаційних технологій».

Керівництво навчального закладу завжди ставило перед кафедрою фізичного виховання основне завдання - якомога більше залучати учнів до занять фізичною культурою та спортом. Основна увага при цьому була спрямована на такі види спорту, як футбол, баскетбол, легка атлетика, атлетизм, волейбол, шахи, настільний теніс, бокс, бойовий гопак тощо. Також працюють спортивні секції, до яких залучено значну частину дітей для збірної команди навчального закладу.

У результаті беремо участь у змаганнях різного рівня складності та завжди маємо високі результати. Наприклад, за підсумками Спартакіади ДПТНЗ Вінницької області сезону 2014-2015рр. наші дівчата посіли I місце.

Змагання включали в себе 6 популярних видів спорту і проводились на протязі усього навчального року.

Звичайно, численними перемогами завдячуємо перш за все праці вчителів, тренерів та учнів. Адже саме вони, наші вихованці на протязі всього навчального року розпочинають свій день з ранкової гімнастики.

Підвищити свою спортивну майстерність та з користю для здоров'я провести вихідні дні можна у клубі «Вихідного дня», який працює під керівництвом кваліфікованих тренерів.

Отже, приєднуйтесь до нашого дружнього фізкультурно-спортивного колективу. Ми за правильний спосіб життя, ми за красу, за гармонію фізичної та духовної сутності людини! Ми - за рух, за життя!!!

Петелько В.В., викладач фізичної культури

НАЙЩИРІШІ ВІТАННЯ З НАГОДИ ВЕСІЛЛЯ

**Щастя вам бажаєм, молодята,
І кохання - цілий океан,
Щоб добра нажили ви багато
Та по дітях виконали план.**

**Щоб своє гніздечко будували
І любились, наче голуби,
Щоб подружні ваші дні минали
Без печалі, смутку та журби.**

**Хай над вами буде небо ясным
І сіяє сонечко завжди,
Щоб життя у вас було прекрасним
Без розчарування та біди.**

Профспілковий комітет та колектив ДПТНЗ «ВМВПУ» вітає Домінова Михайла та Аллу зі створенням молодого сім'ї

Чи є в світі година щасливіша за ту, коли зустрічаються два серця, щоб усе життя битися поруч; коли дві пісні зливаються в єдину - пісню Великого Кохання.

Тож хай веде вас, молодята, щаслива доля спільною дорогою життя, встеленою калиновим цвітом любові і подружньої вірності.

Хай зійде на вас благодать Господня щирим батьківським благословенням, осяє своєю святістю, аби жили ви в радості і щасті, злагоді і достатку, в пошані від людей і в правді перед Богом.

Нехай завжди звучить у ваших серцях мелодія весільної пісні і сонцем сяють кольори рушничка спільної долі.

З повагою, профспілковий комітет «ВМВПУ»

МИ ВПЕВНЕННІ ЩО ЗРОБИЛИ ПРАВИЛЬНИЙ ВИБІР....

Для учнів, які навчаються у нашому навчальному закладі настає момент коли вони вже є випускниками з обраної професії. І багато не може визначитися чи хочуть вони десь навчатися, чи працювати.

А для тих, хто обрав професію «Агента з постачання», це питання вирішується набагато простіше, так як вони мають змогу навчатися на молодшого спеціаліста по спеціальності «Комерційна діяльність», не покидаючи такий рідний навчальний заклад. Викладачі, які вкладають свої знання в кожного учня виводять їх на значний професійний рівень, забезпечують його конкурентоспроможність і впевненість у завтрашньому дні. Молодші спеціалісти це вже не ті учні, які бояться себе показати. Спільними зусиллями методичної комісії вдається розкрити здібності майже кожного учня. Це є вже ділові люди, які вміють брати участь у переговорах, конференціях, дотримуються етикету в одязі та спілкуванні. Чому обирають навчання на молодшого спеціаліста в нашому навчальному закладі?

Я навчаюсь у ДПТНЗ «ВМВПУ» досить тривалий час, вже четвертий рік. Три попередні роки пройшли для мене дуже швидко. Були різні хвилини нашого життя в навчальному закладі: радісні, сумні, хвилюючі, але ми йшли до кінця.

Після закінчення третього курсу, переді мною став нелегкий вибір, що робити далі: йти навчатися у вищий навчальний заклад, чи влаштуватися на роботу. Я вагалася до останнього моменту, але все ж таки вирішила навчатися далі у ДПТНЗ «ВМВПУ» за спеціальністю «Комерційна діяльність» та отримати диплом молодшо-

го спеціаліста.

Я вважаю, що я зробила правильний вибір у своєму житті, що пішла навчатися за спеціальністю «Комерційна діяльність», тому що, професіонали, - люди з великим досвідом роботи.

Чому знову ВМВПУ? Чому я обрала комерційну діяльність?

Зовсім недавно я була випускницею Вінницького міжрегіонального вищого професійного училища та думала про майбутні вступні випробування. Насамперед, необхідно обрати ВНЗ, який зможе дати хороші знання з бажаної професії, що у свою чергу прокладе стежину у життя. Почались пошуки професії до душі. Це черговий відповідальний крок у доросле життя. Відвідавши безліч навчальних закладів, я задумалася над продовженням навчання в училищі, що за три роки навчання стало рідним. Тепер я здобуваю освіту за напрямом «Комерційна діяльність».

На сучасному етапі життя комерційна діяльність головна складова сучасного бізнесу. Це не лише купівля чи продаж, як звикло вважати суспільство, насамперед, - це діяльність, від якої залежить розвиток організації.

На даний час я прагну здобути навички у даній сфері та продовжити навчання у ВНЗ за даним напрямом.

Знову хочу відчути всі особливості студентського життя: і недоспані ночі, і певний кураж,

коли за короткий проміжок часу потрібно дуже багато всього зробити, але воно того варте. І ті практичні навички й теоретичні знання, які я здобуваю, дуже знадобляться в моєму професійному житті. Маючи диплом молодшого спеціаліста, буде кар'єрний ріст, що для мене є важливим.

Навчання в училищі дало мені неоціненний досвід і знання по професії, впевненість у своїх професійних здібностях і шлях до подальшого вдосконалення.

Перший курс - був найважчим, але й найцікавішим, тому що все було новим. Починаючи умовами проживання (гуртожиток) і закінчуючи великими лекційними залами. Але! Втягуючись у процес, знаходиш нове у вже звичному і починаєш більше отримувати того, чого хочеш (шукаєш) і більш чітко розуміти, що саме хочеш. І я вирішила продовжувати навчання на «Комерційній діяльності». Що я очікую від цього?

У першу чергу - здобути знання. Знання - різні, як чисто технічні так і життєві. А саме, навчить розставляти пріоритети, виконувати всі завдання, брати участь у різних проектах, робити щось не заради проведення часу, а з конкретною метою, навчитися працювати в колективі, адже виробниче навчання проходить на базі АТЗТ «Перлина Поділля».

Будуть у мене можливості виходити за рамки навчальної програми і реалізувати ідеї. І найголовніше,

буде можливість робити те, що цікаво.

Як добре, що мені пощастило з вибором професії, де я зможу навчитися організувати власну справу, управляти фірмою, вести переговори на високому професійному рівні, здійснювати рекламу своєї продукції, готувати підприємство до роботи на ярмарках та виставках, розробляти проекти комерційних угод.

Коли я прийшла на 1 вересня, то я потрапила в чудовий колектив і зрозуміла, що це не так важко як я собі надумала. Мені дуже подобається ставлення викладачів до учнів: вони відносяться до нас як до дорослих, не виділяють кращих і гірших, а це має велике значення. До нас доступно доносять матеріал, який сприймається дуже легко. Я впевнена, що ніколи не пошкодую про свій вибір.

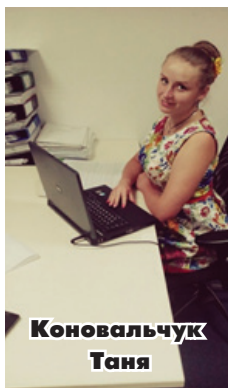
Я навіть уявити не могла, що буду навчатися на молодшого спеціаліста. Мені ця спеціальність дуже імponує, тому що я отримую багато нових знань, які в подальшому житті, можливо сформулюють мене. Ще мені дуже подобається програма молодшого спеціаліста.

Я можу з гордістю сказати, що обрала правильний шлях. І ніколи про це не пошкодую. Тому, майбутні випускники, не бійтеся самостійних опрацювань, семінарів, проектів, навчайтеся, це - престижно!

Козачок А.В, викладач спеціалізаційних дисциплін (учні групи №33)

Деркач Анна

Коновальчук Таня

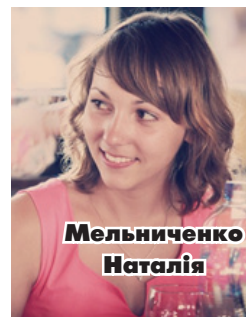
Гришук Ірина

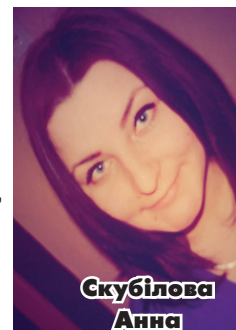
Масяк Юлія

Молдован Юлія

Мельниченко Наталія

Скубілова Анна

«Громадське телебачення: мрія чи реальність?»

«Чоботар без чобіт», або як відомий телеведучий не любить дивитися телевізора, дізнавалися в актовій залі Вінницького інституту економіки ТНЕУ. Тут було людно. Студенти, освітяни, представники ЗМІ, громадських організацій та усі охочі змогли поставити запитання журналісту «Громадського ТБ» Роману Скрипину, який завітав до Вінниці у рамках проекту «RoadShow».

Говорили про сучасні мас-медіа та перспективи «Громадського ТБ» на Вінничині. Запитували і про політиків, оскільки журналісти «Громадського» мають змогу часто з ними спілкуватися. Людей цікавить, чому політики не змінюються та продовжують красти.

Напередодні Дня Журналіста 4 червня у Вінниці засновники проекту «Road Show» Роман Скрипін та Сергій Грішин зустрілися з вінничанами для того, щоб розповісти про себе, їхню діяльність, поспілкуватися з людьми, дізнатися, що їх хвилює, про що вони мріють, і що їм заважає в реалізації ідей.

У рамках проекту, журналісти Громадського проїдуть майже по всій Україні. По завершенню проекту буде висвітлений документальний фільм про реальну картину в Україні та турботи людей.

Маючи тісний зв'язок з діяльністю телепресцентру, делегація Вінницького міжрегіонального вищого професійного училища у складі Островської Ірини – учениці групи №42, Залізник Анастасії – учениці групи №48 та викладача суспільних дисциплін – Кермаш Віталія Сергійовича, не могли втрати нагоди прийняти участь у конференції. Разом з тим більше поспілкуватися з Романом Скрипіним, усім відомим як журналістом, який на всю країну у прямому ефірі Громадського осоромив відомого

політичного діяча Олега Царьова задавши питання: «Коли почалася Друга світова війна?», на що останній не знав що відповісти і явно почав нервувати.

Конференція почалася з того, що Роман розповів про основні засади та напрямки Громадського телебачення, підкресливши, що це онлайн-телебачення, тобто воно транслюється лише у глобальній мережі Інтернет. Також ми дізналися, що Громадське ТБ не стоїть на місці, а упевнено розвивається по містах України, при цьому Київ залишається координаційним центром.

«А за що ж живе Громадське ТБ?» прозвучало із залу. У ході конференції вияснилося, що онлайн-канал отримує підтримку зі сторони Європи, які вміщують у собі немаленькі суми і також немало важливою залишається підтримка зі сторони глядачів, як бачите, цей канал живе без підтримки олігархів.

При тому, що колектив цього каналу складає всього лише 50 осіб, їх бюджет на рік складає 25 мільйонів гривень. Після отримання відповіді на запитання думка в аудиторії стала неоднозначною.

Наші дівчата Анастасія та Ірина не могли стриматися, щоб не задати декілька запитань від себе. На запитання Анастасії: «Чи був тиск на Громадське телебачення зі сторони влади? І якщо так, то як це проявлялося?» Роман відразу дав зрозуміти що влада відноситься до них цілком лояльно та ніколи не заперечувала їхньої діяльності. Наступною запитала Ірина: «Чи планують вони вихід на телевізійні ефіри»? У відповідь прозвучало, що поки це питання ще не розглядається.

У цілому задавалися різноманітні запитання пов'язані з медійною сферою, освітньою та загалом про суспільне життя.

Телеведучий поділився власним баченням стосовно незалежних ЗМІ. Каже, що практично усі телеканали України мають своїх власників, тому не можуть бути незаангажованими. Зізнається, що сам телебачення не дивиться, тому що воно часто каже неправду.

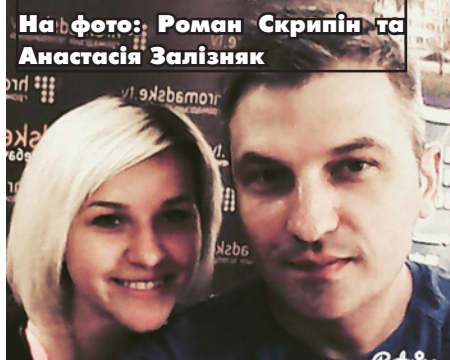
На останок вінничани поцікавились у Романа Скрипіна, як співзасновника такого масштабного проекту як «Громадське ТБ», якби йому було поставлене завдання створити на Вінничині суспільне мовлення, скільки людей статусу і який бюджет йому знадобився б. Журналіст підсумував:

– Десять людей штату, мобільний телефон та інтернет.

Було безліч запитань, на які відповіді було отримано, де було розкрито методи роботи та діяльність колективу. У свою чергу виникали питання, на які однозначної відповіді не було. Отже, даний проект ще молодий, і ми, як українці, повинні долучитися до нього та всіляко сприяти розвитку Громадського ТБ, адже за допомогою нього можна донести суспільну думку кожного громадянина та бути почутим.

Майбутнє у твоїх руках. Підтримаємо ініціативу!

Залізник Анастасія, учениця групи №48, Кермаш В.С, викладач суспільних дисциплін

На фото: Роман Скрипін та Анастасія Залізник

Мої вітання, читачі «Молодіжного вісника»!

Для багатьох із вас цей випуск стане першою газетою тепер уже нашого навчального закладу. Сподіваюсь, він буде приємним сюрпризом і ще одним джерелом отримання необхідної життєвої інформації.

Ви маєте унікальний шанс долучитися до діяльності телепресцентру «Молодіжний вісник» Державного професійно-технічного навчального закладу «Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище».

Колективна робота над проектом чи то чергового номеру газети, чи то випуску новин стимулюватиме вас до творчості, розвиватиме організаторські якості, аналітичне мислення, залучатиме до участі у громадському житті навчального закладу. Спробуйте себе у ролі журналіста газети з тиражем більше однієї-двох тисяч примірників, диктора новин, ведучого та навіть відео-монтажника, а ваші фото нададуть сторінкам газети цікавинки і неповторності.

Отож, долучайтесь до редколегії нашого телепресцентру і отримуйте можливість бути завжди у вирі подій і не фантазувати, а чітко, без перебільшень та перекручень відтворювати події, наводити свідчення, спостерігати, збирати по крихтах факти і швидко, вчасно та логічно викладати їх у матеріалі.

Ми чекаємо саме на вас для плідної і цікавої праці.

Із запитаннями та пропозиціями звертайтеся до майстра в/н Мельничук І.О. та викладача сурдоперекладу Колодкіної І.О.

ЯК Я ПРОВІВ ЛІТНІ КАНІКУЛИ?

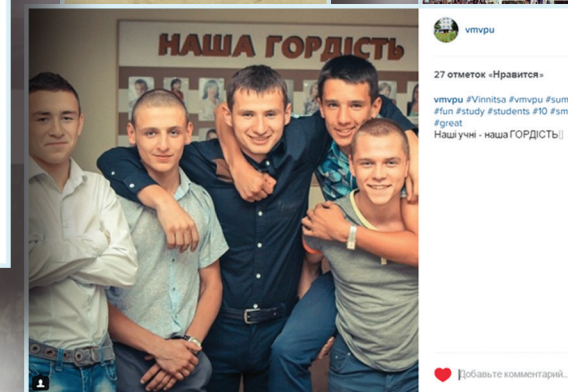
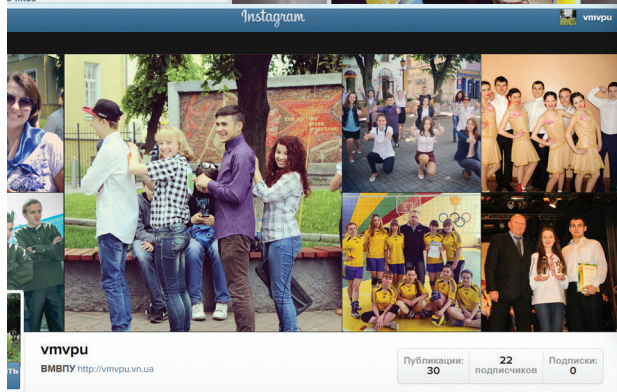
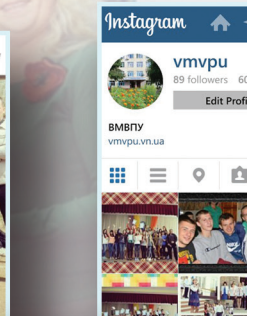
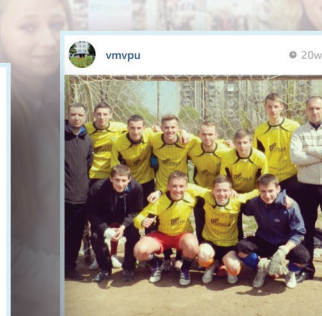
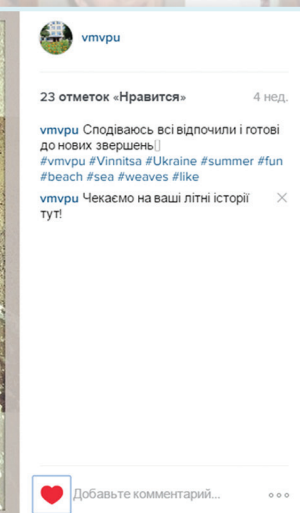
Банальне запитання, чи не так? От скажіть чесно, скільки разів ви чули його? – Пф, та раз сто, - скаже мені кожен, без виключення. І матиме рацію, адже кожне літо особливе. Три місяці сонечка, позитивних емоцій, а головне відпочинку, такого бажаного й довгоочікуваного. Кожного літа трапляється щось таке, що запам'ятовується на все життя. І яким би на перший погляд звичним не було наше літо, у ньому неодмінно є щось особливе.

Для наших першокурсників літо 2015 стало незабутнім, адже вони розпрощались зі шкільною партою і зробили перший крок до свого майбутнього, обравши навчання у ДПТНЗ «ВМВПУ». Та й для випускників воно не минуло марно: хтось продовжив навчання далі, хтось пішов працювати за фахом, хтось схуд чи навпаки набрав форму, а хтось перейшов на зовсім інший рівень життя, готуючись незабаром стати мамою чи батьком.

Літо – пора, що змінює життя, змінює нас і дає паузу, яка допомагає нам розібратись у собі, відпочити і почати все спочатку.

Так от нам дуже хотілося б дізнатись, як саме ви провели своє літо? Діліться своїми враженнями в коментарях під фото «ВМВПУ» на піску. Знайти його ви зможете на офіційній сторінці в Instagram. <https://instagram.com/vmvpu/>

Долучайтесь до нас, ставте лайки, підписуйтесь, діліться своїми історіями і хтозна, може саме ви станете автором найкращої літньої пригоди. Від редакції «Молодіжного вісника» на вас чекає цікавий подарунок. Ім'я переможця ми оголосимо в наступному випуску газети «Молодіжний вісник». Бажаємо успіху!

Свідоцтво про реєстрацію Серія ВЦ №696-54-Р Р е д а к ц і я : (0432) 27-45-64	Назва видання: Молодіжний Вісник Відділ розповсюдження: (0432) 27-45-64 Тираж: 1000 шт. Рекомендована ціна: договірна Видавець та засновник: ДПТНЗ «ВМВПУ»	Головний редактор: Тютюнник М.М. Літературний редактор: Кравець В.В. Редколегія газети «Молодіжний вісник»: Вінярська В.В., Коломійчук Н.Ю., Цимбалюк Д.М., члени учнівського самоврядування Фотокореспондент: Мельничук І.О., Якімчук Н.А. Комп'ютерна верстка: Олексієнко Г.П. Адреса редакції та видавця: м. Вінниця, вул. Червоноармійська, 5	- Статті публікуються в порядку обговорення. - Автори надрукованих матеріалів відповідають за добір і точність наведених фактів і даних, інших відомостей. - Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати текст. Рукописи не рецензуються і не повертаються. - Думки авторів публікацій не завжди збігаються з точкою зору редакції.	Віддруковано в друкарні ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед», м. Вінниця, вул. Чехова, 12а. Телефон: (0432) 55-63-97 Тираж: 1000 шт Замовлення № 15 139 03